

Psí služba

Borgdog & Pantarei

První historicky doložený budík sestrojili v norimberském klášteře roku 1380. Měl budit mnichy, aby ráno nezaspali. Jenomže já nebyl mnich a vynálezci bych ten krám s chutí nacpal do krku – určitě ve chvíli, kdy jsem se hrabal v půl páté z postele. Výhodou nezaměstnanosti je, že se člověk může aspoň vyspat, a co za idioty si zve lidi na pracovní pohovor v půl šesté ráno?

Na okamžik mě pochopitelně napadlo se na to vykašlat. Převalit se na druhý bok, spát dál a poslat firmu JahaTrans k šípku. Jenže tuhle fušku mi dohodil Ned pomocí svých konexí a blížil se měsíční účet za nájem. Samozřejmě jsem mohl odprásknout domácího a do konce života bydlet na státní náklady, ale to mi přece jenom přišlo kapku extrémní.

Snídani jsem nechal plavat, bylo třeba hodit se do gala. Nehodlal jsem to přehánět, čistá košile, čisté kalhoty, čistá pistole. Taky nůž na kotník a pepřový sprej do kapsy, jeden nikdy neví. JahaTrans. Divné jméno, bylo mi odněkud povědomé. Jestli se z toho vyklubá nějaká banda blbů Jehovových, bude Ned potřebovat zubaře.

Vyšel jsem ze dveří, potichu sešel po rozvrzaných schodech, výtah nefungoval už půl roku, a vyklouzl na ulici. Venku bylo šedivo a chladno. Později se udělá parno, až se vzduch nad pouští začne tetelit jako mořské vlny, ale teď jsem se otřásl chladem, probralo mě to líp než studená sprcha. Rozhlédl jsem se po podezřelých lidech, ale spíš jenom ze zvyku. V tuhle dobu a v tomhle ospalém arizonském městečku Canyonville – kde mimochodem žádný kaňon široko daleko nebyl – by na mě těžko někdo číhal, i kdyby měl chuť.

Vlastně nebylo úplně špatné, vstávat brzo ráno.

Můj starý dodge stál zaparkovaný o pár kroků dál. Došel jsem k němu a zaznamenal další čerstvé rýhy v kdysi modré barvě, jak si někdo v noci pohrál s půldolarem – tohle nebyla zrovna lepší čtvrť. Na druhou stranu, vzhled mého vozidla měl výhodu, že jsem se nemusel bát zlodějů. Bral jsem to s nadhledem, díry po kulkách ve dveřích jsem naposled zalepoval žvýkačkami.

Motor chytil na první pokus, v tom byl můj mazlíček spolehlivý. Firma JahaTrans měla sídlit asi hodinu cesty od města, v bývalé farmě. Zřejmě si potrpěli na soukromí, což jsem oceňoval. Po půl hodině jízdy zaprášenou, rudohnědou pustinou, kde podél silnice rostlo jen tuhé, trnité křoví, jsem na křižovatce uhnul doprava. Odbočka vypadala překvapivě nepoužívaně, zatímco hlavní silnice k Velkému C právě naopak. Křižovatku samotnou zdobilo několik kůlů s dřevěnými cedulemi a transparenty ekocvoků. Pár jich bylo vyvrácených nebo nakřivo, nápisy pohltila vrstva prachu, transparenty roztrhal vítr nebo někdo, kdo měl na věci jiný názor, ale já si konečně vzpomněl, odkud znám JahaTrans. Tahle firma zajišťovala ostrahu Velkého C, zavadil jsem o ni, když jsem občas četl zprávy o šaškárnách okolo. Chvilí jsem uvažoval, jestli to pro mě něco mění a usoudil, že ne. Navíc jsem před sebou konečně uviděl farmu.

Přibrzdil jsem a jenom hvízdal – farma možná kdysi. Bíle natřená jednopatrová hlavní budova ve slunci přímo zářila, na první pohled vzorně udržovaná. Kolem ní jsem rozeznal osm menších, rozestých okolo, až to připomínalo ubikace na vojenské základně. Víc vlevo

se zvedala na třínožce mohutná cisterna na vodu a při pozorném pohledu jsem mezi budovami viděl dráty a sloupy, přestože k městu žádné vedení nevedlo. Vlastní studna i zdroj elektřiny, to nebylo špatné. Stočil jsem pohled k plotu, který to celé lemoval jak náhrdelník na krku dobře oblečené dámy. Dva metry vysoké kůly se šesti řadami žiletkového drátu, nahoře zahnuté jako hokejky směrem ven. V padesátimetrových rozestupech plot přerušovala hlídková stanoviště, od silnice jsem viděl z každé strany dvě. Odhadl jsem, že ohrazený pozemek má obvod aspoň kilometr, sakra, co tohle bylo za spolek?

Začal jsem být vážně zvědavý a znovu přidal plyn. Dojel jsem k bráně, vysoké a široké tak, že by jí snadno projel truck, dálkové zavírání, navrchu další žiletkový drát. Před ní i za ní závora, ne pro ozdobu, ale dokonale funkční. Masivní ocelová tyč přesně zapadala do betonového sloupu na opačné straně, navíc dole na zemi přetínal cestu metrový pás ostrých hřebů, který se zvedal spolu se závorou. Tohle by překonal snad leda tank.

Krok před závorou stála strážní budka s prosklenou čelní stěnou. Zastavil jsem a zadíval se na chlapa uvnitř, vojenský sestřih, zrcadlovky, černá kombinéza s logem JehaTrans na kapse: Žlutý trojúhelník s černou psí hlavou s vyceněnými zuby a obojkem z ostnů. Hezký obrázek.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil strážný. „Přejete si?“

Neusmál se, ale přesto to znělo zdvořile, oplatil jsem mu kývnutím.

„Erwin Cody. Mám sjednaný pracovní pohovor.“

„Okamžik, pane.“

Muž se odvrátil a v zrcadlovkách jsem zahlédl odlesk počítačového monitoru.

„V pořádku, pane Cody,“ teď se opravdu usmál. „Jste očekáván, hlavní budova, levý vchod. Vítejte v JehaTrans!“

„Díky,“ přikývl jsem a závora se začala zvedat. Dobře jsem postřehl, že ten chlápek nic neudělal. Neovládal vstup, jen kontroloval příchozí. Bránu otevírali zevnitř, takže i kdyby se někomu podařilo přepadnout stráž, přístup by nezískal ani s bouchačkou u jeho hlavy – nepochyboval jsem, že uvnitř budky i všude okolo bude schovaných kamer jak naseto. Čekal jsem, že mi seberou bouchačku, ale zřejmě nikomu nevadila, tím líp.

Závora už byla nahoře a obě křídla brány se odsunula do stran. Pohybovala se naprosto nehlučně, a když jsem projížděl, všiml jsem si velké cedule s psí hlavou a nápisem JehaTrans. Leskla se čistotou, ani zrnko pouštního prachu, což znamenalo, že ji někdo denně čistí. Zakroutil jsem hlavou, tohle se mi už zdálo fakt moc. Víc mě ovšem dostala druhá cedule, umístěná hned za branou, taktéž se psí hlavou a rudým nápisem.

POZOR! Firemním pozemkem se volně pohybují speciálně cvičení psi. V zájmu vlastní bezpečnosti chodte pouze po označených cestách. Zákaz krmení. Děkujeme.

Jako dokonalá ilustrace na trávníku pod cedulí chrápal vlčák mírně řečeno působivých rozměrů, bez košíku, bez vodítka a dokonce bez obojku. No bezva...

Ulevil jsem si zaklením a zamířil k hlavní budově. Vzdálenost byla větší, než jsem zvenku odhadoval, protože za plotem se nacházelo desetimetrové ochranné pásmo vysypané hrubým šterkem, po kterém nedokáže tiše běžet ani kočka. Jel jsem pomalu a rozhlížel se, všechnu tu vypadalo tak udržovaně a pořádně, až mi znovu naskočila podobnost s vojenskou základnou. Zahlédl jsem i pár chlapů v černých kombinézách s kšiltovkami, všichni měli zbraně. A taky jsem potkal čtyři další psy, co se jenom tak promenovali nebo polehávali ve stínu. Vypadali mohutní, v kohoutku aspoň o deset čísel vyšší než největší vlčák, jakého jsem kdy viděl – a všichni se zastavili a zírali na dodge, když jsem projížděl okolo. Náladu mi to dvakrát nezvedlo.

Kolem bílé hlavní budovy byl trávník zelenější. Zahlédl jsem dokonce stonky tulipánů, a taky bytelné mříže na tónovaných sklech oken, ale aspoň tu nebyl žádný čokl. Zaparkoval jsem u pěti aut s logem JehuTrans na boku, proti kterým můj miláček vypadal jako by zrovna vyjel z vrakoviště, a vystoupil.

Klimatizovaná vstupní hala s bezbariérovým vchodem připomínala ten druh banky, kde se člověk cítí spíš jako v kostele a potlačuje instinktivní nutkání mluvit šeptem. Došel jsem k recepčnímu pultu a zadíval se na blondýnu, která tam seděla.

„Erwin Cody. Mám tu pracovní pohovor.“

Krátce pohlédla do počítače před sebou.

„Ano, pane Cody. Chodbou doleva, dveře číslo osm, jste očekáván. Hodně štěstí.“

„Díky,“ odvětil jsem. Zdálo se mi, že v tom přání slyším slabou ironii.

Chodba byla stejně čistá jako vstupní hala, všechny dveře zvukotěsně polstrované. Ty s číslem osm zdobila mosazná cedulka: „Lou Wannerová, personální oddělení.“ Chvíli jsem uvažoval a pak místo klepání vzal za kliku a otevřel.

Žena v manažerském kostýmku, který jí slušel jako plesové šaty, ke mně zvedla pohled od stolu pokrytého dokumenty. Oči měla hnědé a přísné, pleť trochu snědou, jako by jí v žilách kolovala kapka navažské krve, což tady na okraji rezervace nebylo samozřejmě nic zvláštního. Vlastně nevypadala vůbec zle, ale než jsem mohl promluvit, přísně kývla hlavou.

„Dobré ráno. Jdete pozdě, pane Cody.“

Mrkl jsem na hodinky, půl šesté a pět minut. Zřejmě jsem se měl méně rozhlížet, ale co nadělám. „Omlouvám se, madam. No, jsem tady a mám zájem o tu práci.“

„To nejste jediný.“

Chvíli mě zkoumala pohledem a já zase ji, všiml si detailů. Decentní náušnice i líčení, rtěnka a jednoduchý prsten na levém prostředníčku. Také jsem věděl, co vidí ona, udržované týdenní strniště, které zakrývalo jizvu na bradě, nepřilíhající obličej chlapa, co strávil až moc dlouhý čas hrou se smrtí, dlouhé ruce se silnými prsty, boule pod sakem v místě pistole. Minuta uplynula a Lou znovu přikývla, už o něco přátelštěji.

„Posaďte se, pane Cody. Dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuji. V práci nepiju,“ opáčil jsem a klesl do pohodlného zeleného křesla.

„Ještě žádnou práci nemáte,“ kontrovala a zkřížila prsty s růžově nalakovanými nehty.
„Víte, čím se naše firma zabývá, pane Cody?“

Popravdě jsem měl jen slabou představu. Přiznat ale, že jsem o JahaTrans prvně slyšel před týdnem od Neda, mi nepřišlo jako moc taktický přístup, takže jsem pokrčil rameny.

„Ostrahou.“

„Široce vzato ano,“ souhlasila. „Provádíme střežení objektů i osob, přepravu cenných a nebezpečných zásilek na krátké až střední vzdálenosti. Také poskytujeme bezpečnostní poradenství a zajištění informací. Jaké máte v této oblasti zkušenosti?“

„Žádné,“ odvětil jsem po pravdě. „Z technických udělátek umím akorát spustit počítač a přečíst si zprávy. Mám ale osm let v armádě, do toho patřila i strážní služba. Pak jsem dělal soukromého detektiva a ochranu na volné noze. Mám licenci na krátké i dlouhé zbraně a oboje umím používat, taky řídím všechno od auta přes tank až po vrtulník, i když pilotní licence mi vypršela před rokem. Neleknou se ani nějaké rvačky.“

To byl veškerý proslov, kterým jsem hodlal udělat dojem na budoucího zaměstnavatele. Připravoval jsem si ho přes hodinu a právě teď mi přišel jako pořádná slabota, ale hlavní roli měla stejně sehrát Nedem obstaraná protekce.

„A psi?“ Lou Wannerová vypadala zamyšleně.

„Psi?“ zvedl jsem obočí. „Jo, těch jsem si všimnul, co má být?“

„JahaTrans ve strážní službě široce uplatňuje kynologickou podporu, používáme speciálně vyšlechtěné plemeno z Evropy. Pokud preferujete práci v terénu a chcete být přijat, budete muset být schopen s ním osobně pracovat.“

Kysele jsem se ušklíbl, super. O tomhle Ned neříkal nic, ale co se dalo dělat.

„Když muset, tak muset,“ pokrčil jsem rameny

„JahaTrans pracuje také na vládních zakázkách. Vlastně by se dalo říct, že americká vláda je našim největším klientem, což od zaměstnanců vyžaduje diskrétnost. V současnosti je pak hlavním úkolem ochrana Canyonvillského komplexu. Spatřujete v tom nějaký... osobní etický problém, pane Cody?“

„Jako jestli náhodou nejsem ekocvok?“ zasmál jsem se. „Ne. Slečno Wannerová. Nežeru žádný kecý pár pomalovaných smrkáčů, že si černá díra z Velkého C dá planetu k snídani, dokud to nezačne tvrdit taky Stevie Hawking. A vládní zakázky mi nevadí, když jsou podle zákona.“

Že tuhle firmu vydatně sponzoruje Strýček Sam, by si musel domyslet i Forrest Gump, ostatně jenom proto jsem mohl spoléhat na Nedovu pomoc. Doufal jsem, že nejedou v žádné vládní špíně – a když, že se k ní aspoň nepřimotám. To by už bylo trochu moc směly najednou, navíc jsem měl poprvé dojem, že se slečně Wannerové moje odpověď líbí.

„Dobrá. Vadí vám přesčasy? Noční služba?“

„Ne a ne, když se můžu přes den vyspat.“

„Kde bydlíte?“

„Mám byt ve městě.“

„Vadilo by vám se přestěhovat?“

„Přestěhovat?“ zopakoval jsem nechápavě.

„Ano. Není to předpis, ale většina terénních pracovníků bydlí přímo zde, aby byli ihned k dispozici, pokud je třeba. Neustálá připravenost a rychlost reakce je jednou z hlavních předností firmy JehaTrans.“

„To zní pěkně,“ ušklíbl jsem se. „Akorát chrápání na palandě s dvaceti chlapama na cimře jsem už odvyknul, a bojím se, že tolik mi vážně nezaplatíte.“

Kupodivu se Lou zasmála, až jsem zahlédl perleťově bílé zuby.

„Nic takového jsem rozhodně neměla na mysli, pane Cody. Byty našich zaměstnanců jsou třípokoje s toaletou, teplou vodou a veškerým soukromím. Poplatek za ubytování je zahrnut ve vaší mzdě, podmínkou je pouze požadavek, být neustále připraven pracovat i mimo směnu.“

Neodpověděl jsem. Moc se mi to nezdálo, na druhou stranu by to mělo výhody. Vypadnout z města, konec zdobení mého dodge i placení činže za to hnízdo švábů, kterému domácí se smyslem pro humor říkal byt.

„Na takovou věc nechci jít zhurta,“ rozhodl jsem nakonec. „Musel bych to tu napřed líp poznat, mít jistotu, že se nebudu za týden stěhovat zas zpátky. A ještě jste mě ani nevzali.“

„To je rozumné, pane Cody,“ schválila Lou. „Také přesně k tomu slouží pohovory a zkušební doba, aby se zaměstnavatelé a zaměstnanci lépe poznali.“

„Dobře, tak co bude teď?“

„Teď vás na střelnici čeká terénní šéf Harrison. Jistě chápete, že si potřebujeme ověřit vaše schopnosti. A během zítřka vám sdělíme rozhodnutí. Mezitím si můžete prostudovat tohle,“ posunula ke mně po stole složku. „Návrh pracovní smlouvy se všemi detaily. U nových zaměstnanců je nástupní plat patnáct tisíc měsíčně, čistého, samozřejmě. Zbytek si přečtete sám. Dotazy, pane Cody?“

„Ne, madam,“ polknul jsem. Před očima mi jiskřivě cinkaly zlaté dolárky, na výši platu jsem si fakt stěžovat nehodlal. Až po chvílce se mi vybavila hořká, zato osvědčená zkušenost, že víc prachů znamená v bezpečnostní branži buď větší riziko, nebo větší křivárnu, pokud ne oboje, a taky, že sdělovat výsledek pohovoru hned druhý den je kapku divné. Ale co. Zatím vypadalo všechno slušně a nemusím hned malovat čerta na zeď.

„Pak tedy hodně zdaru, pane Cody,“ Lou Wennerová natáhla ruku a já ji docela rád stiskl.

„Díky. Budu se snažit.“

Trochu nepřítomně jsem vypochoďoval ven, složku se smlouvou hodil na zadní sedadlo dodge a chvíli to rozdýchával. Pak jsem rázně utnul představy, co všechno bych dokázal podniknout s platem a vyrazil podle orientačních šipek na střelnici. Přitom jsem radši obloukem obešel další dva psy, co se kolem úplně volně potloukali.

Střelnice vypadala celkem normálně, dlouhá hala s terčí na jedné straně a kójemi pro střelce na druhé. Většina byla obsazená, výstřely hřměly a ani klimatizace nedokázala rozptýlit modrý dým střelného prachu. Pomalu jsem šel uličkou podél kóji. Půltucet střelců v černých kombinézách, mezi nimi i pár žen, si mě nevšímal, hleděli si svého a já si připadal zas jak zpátky v armádě. Přitom jsem nenápadně mrkl i na terče a musel uznat, že většina si nevede špatně, moje mínění o JahaTrans opět o kousek stouplo.

Šéf terénní sekce Harrison čekal v poslední kóji na konci. Byl vyšší než já, široký v ramenou, v pase naopak štíhlý, na první pohled z něj číselo autorita i trénink. Krátké vlasy měl slámově žluté a oči modré, přesto mi jeho obličej něčím připomínal Lou Wannerovou. Podal mi ruku a oba jsme chvíli soutěžili, kdo zmáčkne víc, nakonec to skončilo remízou.

„Erwin Cody,“ představil jsem se spořádaně.

„Rex Harrison,“ odpověděl, to jméno mě skoro pobavilo. Buď bylo falešné a prozrazovalo mizerný vkus, nebo si rodiče potrpěli na staré bijáky.

„Chtěl jste mě vidět, pane?“ zadíval jsem se mu do očí, vojenský přístup nejspíš bude to pravé.

„Ano,“ kývl. „Slečna Wannerová vede personální oddělení, ale konečné slovo ohledně terénních zaměstnanců mám já. Většina uchazečů se tak daleko ani nedostane, jste první za dva měsíce. Snad víte, komu za to můžete poděkovat.“

Neznělo to srdečně, ani jako kompliment a já už tušil, v čem bude problém, ale mlčel jsem. Šéfa je vždycky nejlepší nechat vykecat.

„Nemám v zásadě nic proti přijímání lidí na osobní přímluvu. Ovšem osobní přímluva neznamená menší nároky, právě naopak. Rozumíte, pane Cody?“

„Jistě,“ kývnul jsem. „Žádný šéf není rád, když musí vzít pitomce jenom proto, že jeho kámoš nosí placku FBI a ví, kam zavolat.“

„To jste řekl vážně hezky, pane Cody.“

Úkosem jsem pohlédl stranou, na konci střelecké dráhy v nejbližší pozici visel čistý papírový terč, černý obrys chlapa s pistolí v ruce. Neotočil jsem se, jen udělal půlkrok, pravačkou bleskově vytáhl z pouzdra pistoli, Glock 17 se zvětšeným zásobníkem na třiatřicet nábojů, a zamířil.

Prásk!

Prásk!

Prásk!

Tiskl jsem spoušť a výstřely hřměly tak rychle po sobě, až se téměř slévaly. S předposledním jsem sáhl k opasku. Prázdný zásobník zazvonil o podlahu, v té chvíli jsem měl už napůl založený druhý. Bleskově jsem natáhl závěr a přehodil si pistoli do levé ruky.

Prásk!

Prásk!

Prásk!

Celé to netrvalo ani dvacet vteřin. Sklonil jsem paži, vrátil Glock do pouzdra a palcem stiskl tlačítko na stěně kóje, terč se s tichým vrčením rozjel po stropní kolejnici k nám. Nedíval jsem se na něj, ale na Rexův obličej, když ho strhl ze závěsu, jeden chuchvalec otvorů v hrudníku černé figury, druhý v hlavě. Oba se skoro daly zakrýt dolarovou mincí. S cizí bouchačkou bych si tuhle frajeřinku nedovolil, ale se svou kdykoliv.

„Tak co?“ usmál jsem se. „Zmírnil jsem vaše obavy, pane?“

Harrison zvedl obočí. „Působivé, pane Cody. Mám se ptát, kde jste si takovou zručnost osvojil?“

„Tak různě,“ pokrčil jsem rameny. Neměl jsem rozhodně chuť vytahovat Raffertyho oddíl, ani strýčka pouťového střelce, co mi první pistoli dal do ruky v osmi a když mi bylo patnáct, ozdobil svým mozkiem tapety v obýváku. Ty tapety mrzely tetičku víc než on.

„Dobře. Aspoň vím, na čem jsem,“ přikývl Harrison. Ani tohle neznělo dvakrát přátelsky, ale přesto líp než prve.

„Takže jak vidíte moje šance?“ dovolil jsem se zeptat.

„Uvidíme,“ odvětil studeně. „Buďte na telefonu.“

„Fajn,“ schválil jsem. „Bylo mi potěšením.“

„Mě také, pane Cody.“

O chvíli později jsem projížděl branou JahaTrans ven a ve zpětném zrcátku viděl čokla od cedule, jak stojí u strážního stanoviště a zírá za mnou. Tentokrát mi náladu nepokazil. Sice všechno nebylo ideální, ale celková situace nevypadala zle a dokonce jsem si dovolil mírný optimismus.

Počkáme a uvidíme.

Telefon začal zvonit další ráno v pět.

Tohle nesnáším ještě víc než budíka. Nejen, že člověk musí vstát, ale ještě ten krám zvednout a vypořít nějaké smysluplné odpovědi. Přitom lidi, co volají brzy, většinou nemají dobré zprávy a já si večer na oslavu pohovoru dal U jezevce pár drinků, což mentální svěžesti moc nepřidávalo.

„Cody! Co chcete?!“ prskl jsem do telefonu a volnou dlaní si stínil oči. Kterej všivák, přes noc vyměnil žárovku ve stolní lapmičce za halogenovej reflektor?!

„Tady Monika Albenová, JahaTrans,“ odpověděl ženský hlas. „Volám ohledně výsledku vašeho pohovoru.“

„Jasně,“ kývnul jsem. Na pohovor jsem si mlhavě pamatoval. Taky na to, že mi měli volat – ale kdo, sakra, říkal o pěti ráno?!

„Budu hádat,“ procedil jsem. „Našli jste si někoho lepšího?“

„Naopak, pane Cody,“ zdálo se mi, že se v hlasu ozvala ironie. „Byl jste přijat, gratuluji.“

„Díky,“ zrovna teď jsem se necítil ani na to, pořádně se zaradovat. „Kdy mám nastoupit?“

„Ihned, samozřejmě. Očekáváme vás do hodiny, abyste si mohl vyzvednout výstroj a instrukce.“

„Do pr...áce. Výstroj. Jasně, budu tam!“ Volnou rukou jsem si začal zuřivě protírat oči. „A mockrát díky.“

„Nemáte zač, pane Cody. Laskavě buďte přesný. Nezapomeňte, že jste ve zkušební době.“

„Jasně. Už jsem na cestě.“

Praštil jsem sluchátkem a dvě minuty jenom zhluboka dýchal.

O dost déle trvalo uvést do stavu, ve kterém co nejméně vyniknou následky včerejšího večera, pro jednu jsem byl rád, že ve sprše zas neteče teplá voda. Cestou k JahaTrans jsem trochu šlápl na plyn, ale takhle brzy ráno šerifovi hoši ještě snídali koblihy a hlídková auta stála hezky zaparkovaná před stanicí. Nikdo mě nezastavil a já dorazil dokonce o pět minut dřív. Vzhledem k okolnostem slušnej výkon, jenom jsem doufal, že Harrison nebude chtít další střílení na zkoušku, protože teď bych nejspíš netrefil ani vrata od stodoly.

Monika Albenová na mě čekala na parkovišti, černá kombinéza, blond vlasy stažené do ohonu. Překvapeně jsem se zarazil. Přísahal bych, že to je stejná ženská, co mě včera vítala v recepci, ale určitě se mi to zdálo, co by dělala v terénu?

„Dobrý den. Chci poděkovat za přijetí, madam. Vážně je mi ctí,“ snažil jsem se napravit bídný dojem z telefonu, ale asi marně, protože si mě změřila jako něco, co si lidé obvykle seškrabují z boty.

„Nebylo to moje rozhodnutí. Prostudoval jste pracovní smlouvu? Někjaké výhrady?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. Vážně mě žádné nenapadaly, a to jsem tu složku přečetl hodně pomalu třikrát. Plat zatraceně přepychový, nic než běžné doložky o mlčenlivosti a jiné kecy, ale na druhé straně spousta výhod. Nadstandardní zdravotní pojištění, bonusy a dokonce firmní právní pomoc v případě obvinění vyplývajícího z plnění pracovních povinností. To se bude hodit, až po mě nějaký chlápek u Velkého C hodí rajče a já mu udělám z ksichtu ta-

tarák. Vlastně jsem měl skoro pocit, že ta smlouva je pěkná až moc, ale co. Když se vynoří nějaká levota, praštit s tím můžu vždycky.

„Dobrá,“ kývla Monika. „Ve skladu tři si vyzvednete vše potřebné a v hlavní budově smlouvu podepíšeme. Vítejte v JehaTrans, pane Cody.“

Ani teď to neznělo moc mile, ale poděkoval jsem a šel.

Další dvě hodiny zabraly organizační pochůzky. Vyfasoval jsem vstupní kartu, jmenovku s fotkou a firemní mundúr ve správné velikosti včetně bot a brýlí. Samozřejmě nechyběla tonfa, taser a bouchačka, potěšilo mě ale, že tolerovali i používání vlastní. Pak došlo na odběr otisků prstů a vzorku DNA, ovšem to mě nepřekvapilo, součástí vládních zakázek byl vládní bezpečnostní standard a prověření, o které se případně postará Ned. O stěhování už nikdo nemluvil, ale tím líp, tohle se mi pořád nechtělo řešit. U podpisu smlouvy asistoval místo Moniky Harrison, který aspoň vypadal, že má z mého přijetí radost. Že mi podal ruku, sice kosti v mém zápěstí nepotěšilo, ale mě docela ano.

„Vítejte na palubě, pane Cody. Dnes a v dalších dnech budete jen na strážnici nebo provádět pochůzky tady v areálu, abyste poznal, jak to ve firmě chodí. Pak se uvidí. Směny na další den se přidělují ve správné budově. Zajděte tam, ale napřed se zastavte za střelnicí, přidělil jsem vás k Elle.“

„Ano, pane,“ potvrdil jsem. „Díky.“

Začalo mi naplno docházet, že mám vážně práci a z toho pramenící dobrá nálada mi vydržela dobrých pět minut – přesně než jsem zatočil za roh střelnice.

Velký prostor za budovou se táhl až k vnějšímu oplocení. Připomínal park, nakrátko posekaná tráva, postřikovače, jen místo stromů stál uprostřed otevřený dřevěný přístřešek se šikmou střechou. Pod ním leželi čtyři psi a kolem na trávníku jich bylo dalších pět. Všichni vypadali navlas stejně jako ti, co jsem tu už viděl, ani jeden neměl obojek nebo košík a parčík nebyl nijak ohrazený. Radši jsem se zastavil. Tentokrát mi vážně zatrnulo, stačilo si představit, co kdyby po mně vystartovali jenom čtyři naráz. Roztrhaného chlapa jsem už viděl a nebyl to hezký pohled.

Zpoza rohu na opačné straně se vynořil další čokl. Až jako druhé jsem si všiml Moniky, které šel u nohy, a hlavou mi bleskla ošklivá myšlenka: Snad, proboha, nemá být Elle místo parťáka ta chlupatá bestie?!

Prudce jsem se nadechl, ale než jsem mohl promluvit, bestie se příkrčila a zavrčela. Sáhl jsem po spreji v kapse. Fena sklopila uši a zavrčela tentokrát pořádně, temný, hluboký zvuk, který začíná hluboko v psím krku a snadno skončí na krku někoho jiného. Navíc jsem postřehl, že tři nejbližší psi v parčíku ho taky slyší a začínají otáčet hlavy našim směrem.

„Elle, ruhe!!“ vyštěkla Monika s ostrým, cizím přízvukem a vrčení rázem ustalo. „Co máte v té kapse?“

„Tohle,“ vytáhl jsem sprej. „Předposlední záchranu.“

„Musela to cítit. Dejte mi to!“ nařídila stroze.

„Klidně. Upozorňuji vás ale, že poslední záchrana po tomhle je pistole,“ ani jsem se nepohnul.

„Tyhle věci nemají v naší firmě co dělat. Pokud tady chcete pracovat, запиšte ti to za uši, Cody. No tak?“ natáhla ruku.

„Fajn,“ podal jsem jí ho. „Varoval jsem vás.“

„Při pohovoru jste tvrdil, že se psy problém nemáte.“

„Nemám, dokud mě někde nezkusí rafnout. Pak má problém on a sprej jsem měl, abych se vyhnul střelení. Nechcete, nevádí. Jestli po mně někde váš volfik skočí, proženu mu rovnou hlavou kulku, slečno Albenová.“

Oči se jí zúžily. „Pokud zastřelíte některého z našich psů, skončil jste. Okamžitě. A ještě vám napaříme ničení firemního majetku. Jasně?“

„Pokud mě nějaký váš pes napadne, budu se bránit. A když mě zkusíte žalovat, udělám vám reklamu, že si JahaTrans nenajme ani somrák na hlídání popelnice. Moje loajalita zaměstnavateli má meze a končí, když mě zkusí použít na psí žrádlo. Jasně?“

Díval jsem se jí do očí a bylo mi fuk, jestli řekne, ať odevzdám mundúr a táhnu. Věděl jsem už celkem jistě, že tuhle ženskou nebudu mít rád, a ona nebude mít ráda mě, tak proč něco lakovat? Navíc tenhle psí ráj se mi začínal pomalu zajídat. Některé věci se mají vyjasnit hned, a Lou měla pravdu, od toho je zkušební doba.

K mému překvapení Monika místo vyhazovu uhnula pohledem.

„Mohu vás ubezpečit, že naši psi na vás rozhodně nezaútočí, pokud jim nedáte důvod, pane Cody.“

„Jo,“ souhlasil jsem. „V tom je ta potíž, co oni vezmou jako důvod. Viděl jsem vojáka, co mu prokousnul krk vlčák, kterýho předtím půl roku venčil. Možná měl nějaký důvod, jenomže zeptat se ho nemůžu a tomu vojákově je to stejně fuk, protože je mrtvej. Nemám předsudky proti psům, ale mám rozum – jak se koukám kolem, asi jako jeden z mála tady. To je celý.“

Slečna Albenová vypadala pořád stejně mile, zato jsem měl kdoví proč dojem, že ta potvora u její nohy, se výborně baví.

„Dobrá,“ konstatovala Monika. „Pokud jde pouze o toto, nemáte žádný důvod k obavám – a nepotřebujete sprej ani zbraň. Tohle jsou velmi specifická psi, uvidíte sám, pane Cody.“

„Když myslíte.“

„Nemyslím. Víím. Teď jděte do správní budovy, tam vám vysvětlí náplň vaší práce. Nějaké další otázky?“

„Ne, madam,“ zavrtěl jsem hlavou, už nebylo co řešit.

„V tom případě nashledanou, pane Cody.“

Otočila se a bez ohlédnutí zmizela za rohem. Elle zůstala sedět, jen zvedla hlavu. Zírala na mě hnědýma očima a já dumal, co sakra, teď udělat? Nechat ji tady asi dost dobře nešlo, když čekali, že s ní budu dělat...

„Bu bu Bush!“ udělal jsem obličej. V koutku duše jsem doufal, že se třeba lekne a uteče, ale kdepak. Jenom vyplázla jazyk, až to vypadalo, že se směje a já si povzdechl.

„No tak fajn. K noze, potvoro, ale koukej se držet dál!“

Vstala, udělala dva kroky blíž a zase si sedla. Překvapeně jsem zvedl obočí.

„Jo, přesně takhle. A kdybys měla náhodou něco důležitýho, klidně si běž po svejch. Žádný problém.“

Naklonila hlavu stranou a mě konečně došlo, že povídáním s blbým čoklem, vypadám akorát jak idiot. Co to do mě vjelo?!

Dal jsem čelem vzad a rozhodně vyrazil ke správní budově. Neohlédl jsem se, ani nepromluvil, pro mě za mě, ať si tam dřepí. Však mi nikdo hlavu neutrhne, beztak se-

Něco vlhkého a studeného mi drclo do levé dlaně.

Bleskově jsem se otočil, pravou ruku na pažbě Glocka. Záda mi polil mráz, už jsem cítil tesáky ve stehně nebo předloktí...

Nic.

Elle mi stála u nohy s vyplazeným jazykem, hotové neviňátko. Mrcha, našlapovala jak kočka, vůbec jsem ji neslyšel.

„Tak tohle už nikdy nedělej, rozumíš?!“ odplivl jsem si.

Jedno štěknutí, až to vypadalo jako souhlas. Předvedla dokonalý psí pohled, tiše zakňučela a já se rozesmál, navzdory úleku to prostě nešlo jinak.

Opatrně jsem ji pohladil po hlavě, prsty druhé ruky se stále dotýkal pistole. Spokojeně přivřela oči, ani se nepohnula, ale stejně jsem ruku radši rychle stáhl. Na důvěrnosti bylo kapku brzo, možná tak za deset let. Definitivně mi ale došlo, že z tohoto se už nevyvlíknu a znova si povzdechl.

„No dobrá, potvoro, holt tě budu mít na krku. Půjdeme se pro změnu mrknout po nějaký práci.“

Krátké štěknutí znělo docela potěšeně.

„Nazdar, Same!“ odpověděl jsem na pozdrav chlapovi ve strážní budce.

„První noční šichta?“

„Jo, došlo i na mě,“ souhlasil jsem, zatímco se závora zvedala a vstupní brána otevírala. Zajel jsem s dodgem dovnitř a teď se už nikdo neotáčel, po dvou týdnech sem docela hladce zapadl. Vlastně jsem ani neslyšel, že by se mému mazlíčkovi někdo z firmy posmíval, což bylo rozhodně plus. Zaparkoval jsem mezi nablýskanými firemními bouráky a vyrazil sílícím šerem ke kontrolnímu stanovišti. Bylo osm večer.

Tentokrát měl službu Harrison. Pozdravil jsem ho a protáhl kartu čtečkou, na oplátku stiskl na panelu před sebou jedno z dvaceti tlačítek, vedle kterých byly nalepené malé štítky se jmény. U tohoto stálo samozřejmě Elle a o minutu později do dveří vstrčila hlavu moje chlupatá parťačka na hlídce. Jak prosté, milý Watsone.

Když jsem tohle viděl poprvé, myslel jsem si svoje, ale ono to vážně fungovalo. Velké reproduktory umístěné na kontrolním stanovišti i porůznu po firmě dokázaly kromě sirény vysílat zvuky na frekvencích neslyšitelných pro člověka. Každý pes měl vlastní signál, na který byl naučený přiběhnout stejně, jako by ho někdo nahlas zavolal. Znal jsem podobné vysokofrekvenční píšťalky, ale nikdy jsem neviděl nic podobného, navíc určeného pro tolik zvířat naráz. Zkraje jsem to bral jako pouhé divadlo s tím, že pokaždé prostě přiběhne nějaký čokl, co je zrovna poblíž, jenže už jsem věděl, ne. Psi vypadali hodně podobně, ale úplně stejní nebyli. Třeba Elle jsem po čtrnácti dnech dokázal poznat spolehlivě a ona uměla poznat mě, snad až moc dobře – což nebylo zdaleka jediné, co mi tu vrtalo hlavou.

„Takže do pěti do rána,“ promluvil Harrison. „Pamatujete si pravidla?“

„Aspoň deset okruhů za noc, náhodný intervaly. Nevzdalovat se víc než patnáct metrů, každé kontaktní hlášení, žádný žvanění se strážnými, žádné rádio ani jiný voloviny, a žádné chlast,“ odříkal jsem poslušně. „V klidu, šéfe.“

„Výborně. Pokud se budu v noci nudit, zkontroluju si to.“

„Když přinesete nějaký kafe,“ pokrčil jsem rameny.

„A málem bych zapomněl – kouříte?“

Zavrtěl jsem hlavou. Jednu dobu jsem čoudil dost, cigarety i trávu, ale to mě v armádě rychle odnaučili. Prokouřené plíce neschvěly fyzické a zapálit si na hlídce v akci znamená zadělat si na třetí oko od nepřátelského snipera. Seržant mě při tom přistihl jen jednou. Přerazil mi dvě žebra, do hlášení napsal, že jsem spadl ze schodů a hotovo. V Raffertyho jednotce bylo plno nešikovných chlapů... a ještě víc hluchých a slepých.

„Dobrá,“ schválil Harrison. „Klidnou noc a nashle ráno.“

„Vám taky, šéfe,“ oplatil jsem a vyšel ven. Elle se mi bez vyzvání zařadila k noze.

Deset povinných obchůzek areálu znamenalo při jeho rozloze nachodit za noc dvanáct třináct kilometrů, pokud chtěl být člověk pečlivka, tak ještě víc. To bylo dost, na druhou stranu prémie za noční směny byly slušné a já měl rád klid. Šance, že se něco přihodí, byla malá. Co jsem zjistil, za poslední tři měsíce se ekocvoci párkrát pokusili pověsit v noci na plot svoje bláboly kvůli hlídání Velkého C, ale hlídka je pokaždé hnala. Pak tu byla přepadovka FBI

kvůli testování firemní ostrahy, ovšem ta se oficiálně nikdy nekonala. Buď dopadla tak dobře, nebo s tím měl něco společného fakt, že jeden agent po ní skončil v nemocnici s prokousnutým pozadím a dalšímu měl šéf terénního oddělení přerazit nos. Aspoň jsem se už nedivil, že měl Harrison ze zdroje mé protekce takovou radost.

„Tak co, potvoro?“ zadíval jsem se na Elle. „Těšíš se na noční šichtu?“

Zívla tak zrudně, až jsem se zasmál. Když jsem ji hladil, nedržel jsem už ruku na pistoli, i když bacha jsem si dával pořád. Zdálo se, že zbytečně, Elle poslouchala na slovo. Občas to dokonce vypadalo, že poslouchá dřív, než vůbec něco řeknu, až jsem sám žasnul. Co jsem si pamatoval z armády, i zkušenému psovodovi trvalo měsíce, než se sžil se svým psem, než si na sebe oba zvykli a naučili si věřit. Já rozhodně zkušený psovod nebyl – ale po dvou týdnech v JahaTrans, ze kterých jsem navíc s Elle pracoval jenom osm dní, to vypadalo, jako bychom spolu patrolovali aspoň půl roku.

Znova jsem prošel bránou, pozdravil Sama a vykročil na první obchůzku perimetru. Už se setmělo, ale noc byla jasná. Měsíc na obloze vypadal velký jako talířek, navíc prostor za plotem částečně pokrývaly reflektory strážních stanovišť. Místo tmy tak kolem vládlo spíš hluboké šero, dokonce ani vánek z pouště nestudil, jen chladil. Uměl jsem si představit počasí, při kterém by noční hlídka byla příjemná jako koupel v žumpě, ale dnes jsem beze spěchu vykročoval a rovnal si věci v hlavě.

Jasně, všechny ty kecy o extra šlechtěném plemeni. Speciální výcvik, import z Evropy, sto padesát (podle Sama dvě stě) klacků za kus. Že psi měli pořádný výcvik, bylo vidět na první pohled, zbytek jsem bral jako firemní folklór. Přesto jsem se nedokázal zbavit dojmu, že je na nich něco divného – a na celé firmě JahaTrans jakbysmet.

Především mě překvapilo, jak byla ve skutečnosti malá. Kdyby mě někdo v ten první den vyzval, ať odhadnu počet zaměstnanců, řekl bych šedesát až osmdesát. Doopravdy jich nebylo ani čtyřicet. Harrison tvrdil, že jsou další pobočky, že někteří dělají pro vzdálené klienty nebo pracují na úkolech mimo, ale to jsem mu nebaštil. Jo, občas někdo na pár dnů s nějakým psem zmizel a jiný se objevil, ale celkově se počet držel pořád na té čtyřicítce, což odpovídalo i účetnímu souboru, do kterého se mi povedlo nakouknout u Moniky, když si musela odskočit – na seznamu výplat bylo sedmatřicet jmen. A co se dalších poboček týkalo, jejich adresy neznal ani strejda Google.

Svou rozlehlostí vzhledem k počtu lidí připomínal firemní areál takovou hezkou Potěmkínovu vesnici. Kdo zašel jenom na návštěvu, neměl šanci to prokouknout, ale při pohledu zevnitř byly věci za pár dnů jasné jak facka. Většina budov sloužila jen jako sklady nebo dost plýtvala místem, protože třeba byty pro zaměstnance fakt připomínaly spíš apartmány prvotřídního hotelu. Dojmu zalidněnosti pak ještě pomáhali volně běhající psi, ale hlavně dost svérázný styl vedení.

V JahaTrans neexistovaly ryze administrativní funkce. I lidi jako Lou Wannerová fungovali normálně v terénu, střídali se nebo pracovali mimo komplex. Když klient při jednáních viděl v personálním pokaždé jinou slečnu nebo chlápka, logicky došel k závěru, že jich tam

tolik taky pracuje, ale omyl. Ten, s kým se bavil posledně, třeba právě vartoval v černé kombinéze na bráně, a stejně to šlo i naopak. Dohromady to měli promyšlené fakt pěkně, akorát jsem absolutně nechápal, proč to dělají. S platy, jaké firma dávala, by neměli problém sehnat kvalitní muže a místa pro ně bylo taky dost. Jako by se JahaTrans na jedné straně snažila působit okázale velkolepě, ale na druhé se držela co nejvíc při zdi... netušil jsem, co v tom věze-lo.

„Taky tě napadlo, že by stačila jedna epidemie chřipky a můžou to tady zavřít?“ mrknul jsem po Elle. Znamé štěknutí na souhlas. Možná mi přeskočilo, ale prostě jsem ho tak bral, a už mi ani nevadilo, že si s ní občas povídám nahlas.

Zastavil jsem se, zastavila se taky.

„Hele, něco pro tebe mám, potvoro,“ sáhl jsem do kapsy a hodil před ní na zem buřta. Nabral jsem si jich pár doma, firemní předpisy sice krmení psů při směně zakazovaly, ale nedalo mi to.

Sklonila se a začala ho opatrně očichávat.

„No je čistej, neboj. Nebo bys radši něco vegetariánskýho z jídelny, když jseš to extra plemeno?“

Nekecal jsem. Ve firemní jídelně opravdu nechyběla v dost široké nabídce jídel a dezertů vegetariánská specialita, dokonce pravidelně obměňovaná.

Elle se po mně podívala a trochu neochotně buřta schroupla. Hodil jsem jí druhý, ten už zmizel okamžitě.

„No vida, takže na mrkev asi nejsi,“ usoudil jsem a přidal poslední. „Víc nemám. Stejně vypadáš, že bys vyžrala řeznictví i s obsluhou, musíš počkat na příště.“

Zívnutí a Elle vstala. Znovu jako by rozuměla, co jsem řekl a já zavrtěl hlavou.

„Nějaká chytrá. Hele, co kdybysme se rozdělili? Ty to vezmeš doprava, já doleva a sejde-me se zas tady.“

Zasmál jsem se – a úsměv mi zmrzl na rtech, když se Elle prostě otočila a bez zaváhání vyrazila podél plotu na opačnou stranu. Stál jsem jak sloup a jenom ztuhle zíral – tohle bylo už příliš. Blbiny kolem zívání a štěkání, kterým přiřazovala význam jenom představitost, jsou jedna věc, ale aby nějaký pes vážně chápal, co znamená vpravo nebo vlevo, rozpoznal smysl složité věty...

„Stůj!“ zavolal jsem. Elle byla už deset kroků daleko, přesto poslechla okamžitě. Otočila ke mně hlavu, jako by se divila, co se mi zas nelíbí.

„K noze! To... byl jenom takovej nápad. Sakra, kdyby sem přišel Harrison a viděl, že se tu promenujem zvlášť, vyleje mě a z tebe stáhne kůži.“

Jedno štěknutí. Elle přiklusala zpátky, zatímco já pořád stál, připadal si trapně... ale hlavně cítil, jak mi po zádech běží mráz, ošklivý, plíživý záchvěv iracionálního strachu z pomyslení, že se právě dělo něco, co prostě nebylo možné...

V té chvíli fena tiše zavrčela.

Rychle jsem udělal krok zpátky, rukou sjel k pistoli, ale už během pohybu si uvědomil, že Elle nekouká na mě, ale někam do tmy na druhou stranu od plotu.

Záblesk červeného světla.

Reakce byla instinktivní: Švihl jsem sebou na břicho do hrubého písku a vyškulbl z pouzdra zbraň. Srdce mi tlouklo až v krku, ševlení větru se mísilo s hukotem krve v mých uších.

Nikde nic.

Naprosto nic se nepohnulo, neslyšel jsem žádné kroky a ve světle reflektorů od firmy se rýsovala jen šerá pustina. Riskl jsem pohled stranou. Elle už nevrčela, ale příkrčená se tiskla k zemi, uši přilehlé k hlavě, srst na zátylku zježenou. Zírala pořád stejným směrem, přesně tam odkud přilétl záblesk.

Pokud to byl záblesk.

Rychle jsem oddechoval a s Glockem pořád v ruce uvažoval, co teď. Ten kousek s Elle mě rozhodil, mohlo se mi to jenom zdát? Nebyl jsem si jistý. Když zmáčknou na vysílače alarm, siréna zvedne z postele dvacet chlapů, co by se moc rádi vyspali. Začnou prohledávat všechno uvnitř i venku, pokud nic nenajdou, budu akorát za blbýho nováčka, kterému na hlídce přeskočilo... a přesně tak jsem se cítil. Takhle to dopadá, když se hlídač místo práce zabývá blbostmi, to by se mi u Raffertyho nestalo.

Na druhou stranu, co když se mi to nezdálo?

Opatrně jsem se zvedl na kolena. Z krabičky u pasu jsem vytáhl dalekohled, speciální typ pro použití za snížené viditelnosti, a přiložil ho k očím. Pozorně jsem prozkoumal horizont v dohledu. Žádný kontakt, jenže pokud tam prve vážně někdo byl, měl spoustu času vypadnout. Když se za ním pustím, musím opustit stanoviště, navíc potmě můžu padnout do pastí. Kdepak, ať už blázním nebo ne, v noci to nepřicházelo v úvahu.

Znovu jsem se otočil stranou. Elle stejně jako já zírala do tmy a viditelně se uklidňovala. Přesto vypadala nervózně... aniž bych přemýšlel, co dělám, schoval jsem pistoli a z kotníkového pouzdra vytáhl jednoruční zavírací nůž. Otevřel jsem ho, do písku nakreslil kolmou čáru, nalevo od ní napsal velké tiskací NE, napravo ANO a zadíval se na Elle.

„Byl tam někdo?“

Kdybych o tom uvažoval jenom deset vteřin, asi bych si ráno šel hledat cvokaře – jenže než jsem to stihl udělat, Elle došla blíž a pravou přední packu položila na ANO.

Už podruhé v deseti minutách jsem cítil, jak mi krev tuhne v žilách.

„Nebyl to jenom kojot?“

Ačkoliv v poušti kojoti vážně žili, v tuto roční dobu bylo nepravděpodobné, že by se některý odvážil blíž k lidem a Elle nezaváhala.

NE.

„Zdálo se mi, že vidím světlo, krátkej červeněj záblesk. Viděla jsi ho taky?“

ANO.

„Pořád je někdo poblíž? Cítíš někoho?“

NE.

„Mám spustit poplach?“

Elle se ani nepohnula. Dívala se na mě vážným, upřeným pohledem, přesto jsem její odpověď dobře pochopil – můj problém. Já tu byl šéf, přesně jak jsem do ní od začátku hustil, takže ať hezky rozhodnu... polknul jsem nasucho.

„Ty mi fakt rozumíš?“

ANO.

„Co jseš, ksakru, zač?“

Nic. Jen nečitelný psí pohled, a i když tohle nebyla otázka, na kterou se dalo odpovědět ano nebo ne, tušil jsem, že její mlčení s tím vůbec nesouviselo.

Vlastně to bylo fuk. Dnešní noc jsem už dostal na talíř větší porci, než jsem mohl spořádat, postavil jsem se, botou smazal slova v písku a schoval nůž. Svět kolem vypadal pořád stejně, ale přesto jako by se něco změnilo. Důvěrně známé jistoty byly pryč. Najednou jsem se octnul v kraji divů, kde pobíhali mluvící psi a nocí zářily divné záblesky, ve světě, který jsem nechápal, ani co by za nehet vlezlo. Číšel z toho strach – ale zároveň jsem s údivem cítil i vzrušení, napětí, pocit výzvy, jaký jsem nezažil už hodně dávno.

Další obchůzka proběhla v naprostém tichu. Kráčel jsem mírně nepřítomně, ale přitom mnohem ostražitěji, ruku poblíž zbraně, takže jsem si okamžitě všiml postavy přicházející od strážního stanoviště tři, žluté vlasy se leskly ve světle reflektorů.

„Jak to jde, pane Cody?“ Rex Harrison upřel zkoumavý pohled na moji tvář.

„Dobrý, šéfe,“ pokrčil jsem lhostejně rameny. Rozhodně jsem nehodlal nikomu nic vykládat, dokud si věci nesrovnám sám.

„Co vy a Elle? Žádné potíže?“

„Ne, proč? Myslím, že jsme našli společnou řeč.“ Elle u mojí nohy vyplázla jazyk a Harrison přikývl.

„Je vážně chytrá, že?“

„Na psa ujde,“ souhlasil jsem, pořád netečně, ale uvnitř ucítil podezření – copak tohle bylo? Ví Harrison něco? Anebo chce spíš zjistit, co vím já?

„Jak je vlastně cvičí?“ riskl jsem nevinnou otázkou. „Ten zvukovej systém a tak vůbec... to musí bejt náročný, ne?“

„Určitě, pane Cody. Používají hlavně pozitivní motivaci – a je to dost drahé. Myslím na americké poměry.“

„Jasně,“ odkýval jsem, tuhle pohádku už znám. „Mimochodem, nebyl jste tak před půl hodinou venku, pane? Zhruba mezi stanovišti čtyři a pět?“

„Nebyl, proč?“

„Měl jsem dojem, že tam něco vidím, možná někoho. Vypadalo to kapku divně.“

Harrison přivřel oči. „Proč jste hned nespustil poplach, pane Cody?“

„Jak říkám, byl to akorát dojem. Neviděl jsem nic a za dojmy mě neplatíte. Navíc mě napadlo, že třeba chcete zkusit, jestli jsem pozornej, vy nebo někdo další.“ O tom, že mě ten dojem vylekal k smrti, nemusel šéf nic vědět.

„Firma neprovádí testy bdělosti bez zákonného ohlášení. Jakmile narazíte na další takový dojem, okamžitě vyhlásíte poplach. Rozumíte, pane Cody?“

Navzdory přísnosti jsem v Harrisonově hlasu uslyšel napětí. Moje podezření zesílilo. Ten chlap něco věděl – a z něčeho měl strach, což vzhledem k tomu, že rozhodně nevypadal jako baba, nutilo k zamyšlení.

„Rozkaz, šéfe,“ potvrdil jsem.

„Dobrá. Přeji klidnou noc, pane Cody.“

„Vám taky, pane.“

Harrison vyrazil podél plotu zpátky k bráně, zatímco já s Elle pokračoval v občůzce na druhou stranu. Pomalu se mi vracel klid i rozvaha, ke kterým se přidalo pevné odhodlání.

Však já tady tomu přijdu na kloub.

Ať už za to mohlo Harrisonovo přání nebo se příděl podivností prostě vyčerpal, zbytek noci proběhl v klidu. Neviděl jsem ani neslyšel nic podezřelého a neverbální komunikaci s Elle jsem už taky nezkoušel – jednak jsem netušil, jestli Harrison pořád nešmejdí okolo a jednak jsem to potřeboval napřed trochu strávit.

Když moje hodinky zapípaly konec směny, na východě se už na oblohu dralo Slunce. Prošel jsem branou, kde Sama zatím vystřídal Ernesto a poplácal Elle po zádech.

„Tak padej, potvoro. Máme hotovo, můžeš si jít dáchnout.“

Jedno štěknutí a odběhla, nejspíš ke kuchyni, kam si psi chodili pro žrádlo, než se svalili někam do stínu. Já se vydal ke správní budově potvrdit odchod. Pak jsem si mohl dělat, co chtěl, dát si v jídelně snídani, nebo rovnou nahodit dodge a jet se domů vyspat. Unavený

jsem vážně byl, ale noční události mě hlodaly, aspoň v jedné věci jsem chtěl udělat jasno hned.

Než jsem došel k místu hlídkového incidentu, byl skoro den. Terén tvořila prakticky rovná poušť, porostlá jen sem tam trsy křoví, přepadení jsem se teď nemusel bát. Začal jsem deset metrů od místa hlídky a pomalu pročešával úsek dál a dál od firmy. Nohy mě po celonočním chození bolely a oči pálily, ale nedal jsem si pokoj... a pak uviděl stopy.

Ranní vítr je už stihl napůl zahladit a zakrýt vrstvou lehčího písku, za pár hodin by zmizely úplně. Podle vzorku těžké boty vojenského typu a mělká prohlubeň, kde jejich majitel v noci ležel. Jinak nic, žádné nedopalky, žvýkačky ani obaly od energetických tyčinek, zato tři otvory po něčem, co bylo zabodnuté v zemi. Mohl to být teleskop, kterým neznámý pozoroval firmu. Mohla to být odposlouchávací parabola. A mohla to být odstřelovací puška na trojnožce, taková, co používá červený laserový zaměřovač.

Vůbec se mi to nelíbilo.

Vydal jsem se po stopách zpátky. Ty, které vedly k firmě, jsem už nerozeznával, takže tam musel ležet minimálně několik hodin. Ty od ní podle rozestupů ukazovaly, že cestou pryč měl naspěch, přesně jak jsem myslel. Ušel jsem po nich ještě půl kilometru, než skončily u otisků kol těžkého terénního auta, co čekalo mimo doslech od JahaTrans. Další kilometr na sever byla odbočka k okresní silnici, tam se samozřejmě všechny stopy ztratí, jít dál nemělo cenu.

Dlouze jsem vydechl a uvažoval. Na ekocvoky to vypadalo moc profesionálně, navíc se nikde neválel žádný transparent ani papír od vegetariánského hamburgeru. Spíš to smrdělo federály, ale proč, když jejich prověrkou firma prošla? Vyšetřují ji? Za co? A pokud jo, proč mi to Ned neřekl? Nevěděl o tom?

Anebo se rozhodl, nechat si to pro sebe?

No dobře. Vodit sem Harrisona nemělo cenu, stopy už budou v tahu, a kromě toho jsem měl pocit, že právě on o tom ví mnohem víc než já. Aspoň mě hřálo pomyšlení, že nejsem cvok – a příště už si dám bacha.

Než jsem došel zpátky do firmy, slunce začalo pražit, až jsem se koupal v potu a měl všeho akorát. Chtěl jsem nasednout do dodge a jet domů, ale řídit v tomhle stavu nebylo bezpečné – a vlastně se mi ani nechtělo.

Kromě bytů pro stálé zaměstnance měla JahaTrans na ubytovně i dva pokoje, co se udržovaly volné pro chlapy, kteří chtěli z nějakého důvodu jenom přespat. Ještě jsem je nepoužil, ale usoudil jsem, že teď je vhodná doba. Nahlásil jsem to a napůl spící zamířil do jídelny něco sníst, než definitivně upadnu do bezvědomí. V tuhle dobu byla poloprázdná, ale přesto jsem u jednoho stolu zahlédl známou tvář.

Lou Wannerová do sebe ládovala sekanou a vypadala, že měla stejně náročnou noc jako já. Dřepnul jsem na židli proti ní a ani jako správný slušňák nepožádal o svolení, ale nezdálo se, že by jí to vadilo.

„Dobrý ráno!“ zívnuj jsem.

„Dobré,“ přisvědčila a slabě se usmála. „Dlouhá noc?“

„Tak nějak,“ připustil jsem. „Dneska se vyspím tady, nemám na to, dojet domů. Co ty?“

„Vrátila jsem se před pár minutami. Práce venku.“

Nečekal jsem, že to bude rozvádět. Na tohle si tu taky dávali pozor až podezřele, ještě jsem neslyšel nikoho bavit se o práci mimo firmu. Na druhou stranu jsem byl pořád nováček – a měl jsem hlad.

„To vypadá dobře,“ ukázal jsem na obsah jejího talíře. „Můžu taky?“

„Jasně. Hej, příhoď sem jednu porci!“ Lou mávla na obsluhu, kterou byl samozřejmě další zaměstnanec. V minutě přede mnou ležel talíř, jídlo bylo teplé a chutnalo báječně.

„Jak to jde?“ zadívala se na mě. „Zvykáš si?“

Tykat jsme si začali krátce po mém nástupu, navíc byla kromě Harrisona první, kdo se zeptal. Rozhodně mě to potěšilo.

„Jo,“ kývl jsem. „Celkem fajn. Dobrá práce, nemůžu si stěžovat.“

„Vypadáš hrozně utahaně.“

Na vteřinu jsem dostal chuť jí říct, co se dělo v noci, ale včas jsem zabrzdil. To, že se ke mně Lou chovala pěkně, ještě neznamenal, že jsem jí mohl věřit – anebo, že bych ji chtěl do něčeho zatáhnout. Teď mi to nemyslelo jasně, tohle musím zvážit vyspalý a s chladnou hlavou.

„To nic,“ mávl jsem mezi dvěma sousty rukou. „První hlídka, a jak zjišťuju, dost jsem vyšel ze cviku. Za pár dnů se dostanu do tempa.“

„Chápu. Prý jsi byl v armádě. Ve zvláštní jednotce.“

Zarazil jsem se a s kusem sekané na vidličce jsem se na ni zadíval. Tohle jsem do své pracovní žádosti nepsal, na druhou stranu, pokud si mě Harrison nebo někdo jiný odsud prověřoval, snadno to mohl zjistit. Některé věci se rozkecají vždycky a Lou nevypadala, že chce vyzvídat.

„Jo,“ přikývl jsem. „Dalo by se to tak nazvat.“

„Propustili tě? Z armády teď pouští hodně lidí.“

„Ne. Šel jsem sám, neshody s nadřízenými.“ Vlastně jsem s notnou dávkou tolerance ani nelhal. „Potom jsem se živil různě, soukromý očko, ochranka kasina... nic moc.“

„Taky ses tam nepohodnul s nadřízenými?“ koutky jí zacukaly.

„Vlastně jo. Definovali pracovní náplň dost široce, podle mě uřezávání prstů falešných hráčů není ostražina. Jenomže když je člověk na všechno sám, je to problém. Moc snadný do něčeho spadnout, navíc mám někdy pocit, že maléry sám přitahuju...“

„To znám,“ Lou si lehce povzdechla. „Samota je těžká. Člověk potřebuje někoho, kdo za ním stojí. Tahle firma mi hodně pomohla.“

V těch slovech se něco skrývalo. Něco důležitého – a zároveň něco, čemu jsem dobře rozuměl. Člověk potřebuje někoho, kdo za ním stojí. Na to Rafferty uměl dobře hrát a já navzdory všemu ještě dnes cítil, že mi chybí, on i celá jednotka. Zbyl mi Ned, pistole a pocit prázdnoty, který vyplňovala už jenom nedůvěra ke všemu a všem okolo.

„To jsem rád,“ spolknuté sousto náhle chutnalo hořce. „Mě... to asi bude chvíli trvat.“

„Máš spoustu času,“ usmála se. „Řeknu ti tajemství, Rexovi se líbíš. Udělal jsi na něj dojem, to se povede málokomu.“

„Jenom umím trochu střílet.“

„O to nejde. Rex má rád, když lidi mluví na rovinu. Navíc, jak jsi se zlepšil, i když bylo vidět, že ti třeba psi nejsou po chuti, obcházel jsi je obloukem...“

„Všimla sis toho?“ zasmál jsem se, asi to šlo dost těžko přehlédnout. „Elle je fajn. Měl bych vás seznámit.“

„Známe se. Je chytrá a myslím, že se jí taky zamlouváš.“

Nehodlal jsem to komentovat. Talíř přede mnou byl prázdný, zbývalo jen odšourat se do postele... přesto jsem cítil, že bych měl ještě něco říct.

„Díky za snídani, Lou. Měl bych ti to oplatit, dole ve městě znám dobrou restauraci. Co kdybych tě pozval na oběd, až budeme mít volno?“

Na okamžik vypadala vážně zaskočeně. Nepochyboval jsem, že odmítne, tak dobře jsme se neznali, a určitě jsem nebyl její-

„Dobře,“ usmála se. „Celý týden mám práci tady nebo venku, ale v sobotu by to šlo.“

„Takže platí!“ snažil jsem se moc neculit. „Domluvíme to a dám vědět, kde se sejdem.“

„Dohodnuto. Hezký den, Erwine.“

„Tobě taky. A díky.“

Vstal jsem a cestou ke dveřím moji únavu pořád víc přemáhal úžas. Proč jsem to udělal? Snažil jsem si vzpomenout, kdy naposled jsem nějakou ženskou pozval na oběd. Marně. Co se fyzických potřeb týkalo, když jsem dělal v kasinu, párkrát jsem využil služeb místních profesionálek, ale cítil jsem se pak spíš ještě hůř, i když si daly záležet. Nakonec jsem toho nechal, jako všechno mi to prostě začalo být fuk.

Zavrtěl jsem hlavou, no a co. Ať mě k tomu vedlo cokoliv, do soboty zbývaly čtyři dny. Mohlo se stát plno věcí, a i kdyby, Lou beztak souhlasila jenom ze zdvořilosti.

S mírnou úlevou jsem to hodil za hlavu a vrátil se k původnímu plánu.

Nejvyšší čas jít se vyspat.

„Do hajzlu! Podělaná, svinská práce!“

Tony praštil dvířky své skříňky, div je neprorazil a vzápětí ten ubohý kus nábytku ještě nakopnul, muselo to být slyšet po celém baráku. Právě jsem si ze skříňky vedle bral vysílačku a taser – tyhle krámy se nesměly vyvážet z firmy – a překvapeně se zarazil. Tony byl klidás, který obvykle vypadal, že by ho nerozhodil ani konec světa, co ho mohlo takhle vytočit...

Stačilo se podívat a věděl jsem to. Tonyho černá kombinéza byla od krku po kolena pocákaná oranžovými a červenými fleky – to červené byla nejspíš rajčata a to oranžové vejce. Navíc měl něčím rozseklý dolní ret, sice už nekrvácel, ale nevypadal vůbec hezky.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se. „Šutr?“

„Ne! Flaška od piva.“

„Bylo aspoň ekologický?“ neubránil jsem se úšklebku. Tony mě vztekle probodl pohledem.

„Tohle už není sranda!“ odsekl. „Ty šerifovi kretění tam jenom stojí a čumí, jak na nás hážou vejce a řvou, že jsme přísluhovači kapitálu, zabíjíme svou matku a všechny ty žvásty. Myslím, že by nehnuli prstem, ani kdyby začali střílet – podívej se!“

Sáhl do kapsy a hodil něco na podlahu přede mě, kovově to zazvonilo. Sehnul jsem se a zvedl to, jednoduchý „ježek“ ze tří hřebíků svařených dohromady. Hroty někdo extra přibrousil... přestal jsem se usmívat.

„To jsi našel kde?“

„U vjezdu a na dalších třech místech, museli je naházet přes plot, než přijela ranní šichta. Prošli jsme to s detektorem, ale vsadím se, že zejtra tam budou další!“

Boty z výstroje JahaTrans měly speciálně zesílenou podrážku. Tenhle šmejd by je nejspíš neprobodnul, leda by na něj člověk z výšky skočil, jenomže pak mě napadlo, co by asi udělal se psí tlapou.

„Moc pěkný. A to zbývá do zkušebního spuštění přes měsíc. Co budou vyvádět pak?“

„Přesně na to myslím! Ty šerifský hovada snad čekají, až někoho fakt zabijou!“

Chápal jsem Tonyho vztek, na druhou stranu jsem ale rozuměl i šerifovým chlapům. Vzít pendrekem po hřbetě nějakého blba s hlavou na zeleno, znamenalo mít obratem na krku advokáta, co začne řvát o jeho lidských právech. Navíc Velké C patřilo federální vládě. Místní měli důvod chtít, aby si ho federál i hlídal, ale ten najal jenom JahaTrans a šerifovi zástupci museli dělat stafáž. Určitě to neviděli fér a jejich přístup podle toho vypadal. Tonyho poznámka byla případná, tohle fakt špelo k maléru.

„Jdeš tam teď?“ zadíval se na mě Tony klidněji. „Máš noční?“

„Jo.“

„Kterej sektor?“

„Devítku.“

„To máš kliku, tam bejvá klid.“

Sektor devět ležel skoro na opačné straně canyonvillského komplexu než hlavní vstup a silnice, kde to přes den nejvíc vřelo. Přesto jsem Tonyho optimismus nesdílel, v hlavě mi pořád ležela ta věc z minulé hlídky ve firmě.

„Díky, Tony,“ kývl jsem. „Zajdi si na marodku. Trocha ledu a za tři dny jseš zas fešák.“

„Doufám!“ zasmál se. „Klidnou noc, Erwine.“

Vážně jsem pochyboval, že bude.

Zavřel jsem skříňku a vyšel ze služební místnosti do šera. Firemní dodávka už stála připravená na parkovišti, boční dveře otevřené. Rychle jsem nastoupil, uvnitř sedělo šest chlapů, sedmá byla Monika Albenová.

„Jdete poslední, pane Cody!“ sjela mě pohledem.

„Pardon, madam,“ zabouchl jsem za sebou dveře. „Tony mi ukazoval suvenýry z dneška.“

„Ano,“ zamračně přikývla. „Viděli jsme je všichni. Poučné.“

Cesta od firmy k Velkému C trvala asi hodinu. Z technických důvodů ho museli postavit dál od města, v místě s minimem povrchových vibrací, takže k němu vedla jediná silnice. Půl kilometru podél ní stály stany aktivistů, sem tam jsem oknem zahlédl poblikávající ohně a u nich obrysy postav. Některé se kapku potácely, krámy s chlastem na kraji města měly poslední dobou rekordní tržby, a když dobře zafoukal vítr, smrad z trávy musel být cítit až v Utahu. Dodávka se pokusila projet nenápadně, ale i tak jsem slyšel pár tlumených nárazů na boky, jak si střízliví vytrvalci trénovali na zítřek mušku v házení.

Projeli jsme branou, kterou hlídali dva otráveně vypadající šerifovi zástupci a zastavili na parkovišti, mimo dohled od stanů. Monika otevřela dveře.

„Všichni víte, co dělat. Nenechte se vyprovokovat a hlavně dávejte pozor. Hodně štěstí, pánové.“

Nepokládal jsem za nutné děkovat, vystoupil a zamířil k nízkému baráku vyhrazenému pro ochranku. U něj už čekali psi. Co jsem slyšel, zdejšímu vedení se vůbec nelíbilo, že tu mají běhat stejně volně jako v JahaTrans, ale firma prosadila svou a psi se ukázněně drželi jen v blízkosti budovy. Ani jedno mě neudivilo, víc mě potěšil pohled na Lou Wannerovou stojící u dveří.

„Ahoj!“ pozdravil jsem. „Dneska taky hlídáš? Neviděl jsem tě na rozpisu.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Budu tady, komunikační spojka.“

„Taky fajn. Jsem rád, když mi kryje záda někdo, komu věřím.“

„Tady můžeš věřit všem, Erwine,“ namítna, ale přesto se mi v šeru zdálo, že se usmála. „Ixi!“

Ze stínu se vyhoupl mohutný pes, dokonce snad ještě větší, než ostatní.

„Dnes bude s tebou.“

„Dobrý,“ přikývl jsem. Elle odjela s Harrisonem na práci venku hned druhý den po naší noční hlídce. Mrzelo mě to už proto, že jsme nemohli pokračovat v konverzaci, ale když jsem pomyslel na toho ježka, byl jsem rád, že tady není.

„K noze!“ nařídil jsem. Ix bez odmluvy poslechl.

„Hodnejš,“ pochválil jsem ho. „Takže kdyžby něco, mám vysílačku,“ znovu jsem se zadíval na Lou. „Dobrou noc!“

„Dobrou, Erwine. Když tak nashle v sobotu.“

Zase jsem si nebyl jistý, jestli se fakt usmála, ale stejně mě překvapila. Nezapomněla, ani se na to zřejmě nechtěla vybodnout... divná věc. Radši jsem to přestal řešit, aby hlídka náhodou nedopadla jako poslední.

Velké C mělo po obvodu deset kilometrů. Na povrchu přitom stálo jen asi tucet budov, kontrolní stanoviště, sklady a podobné věci. Široko daleko kolem nebylo nic, plot kopíroval až okraj tunelu urychlovače částic, který ležel padesát metrů pod zemí. Několikamiliardový rozmar, co měl ukázat, že strýček Sam nepotřebuje k rozvíjení vědeckého pokroku CERN nebo nějaké evropské balíky. Samozřejmě v tom byla spousta politiky už proto, že stavba stála na území rezervace a kompetence tak zabíhaly všude možně, co začalo v Kongresu ve Washingtonu, pravidelně končovalo rvačkami U jezevce dole ve městě.

Tohle všechno mi bylo vcelku fuk, zajímala mě hlavně práce. Díky své rozloze se ten krám hodně blbě hlídal. Šéfovat tomu já, nechám plot plotem a soustředím se až na ochranu budov, ale někdo nahoře moudře rozhodl, že se prostě musí střežit celý perimetr a basta. Nevím, jestli si myslel, že se ekocvoci jako krtci prohrabou až do urychlovače a zahází ho shnilýma jabkama, ale nedalo se nic dělat.

Na sloupech plotu byly původně bezpečnostní kamery, jenže rychle padly za oběť palbě kamenů a neustálé výměny vedení časem vzdalo, zbyla stará dobrá pochůzka. Obvod byl rozdělen na patnáct zón, každý strážný měl jednu. Vzhledem k celkovému rozsahu to bylo pořád málo, většina prostoru uvnitř zůstávala úplně nehlídaná. JahaTrans prostě neměl dost lidí a i kdyby, šeptanda tvrdila, že vláda ani víc nezaplatila. Jak jsem znal podobné kontrakty, věřil jsem tomu.

Ohrazení areálu bylo také mizerné, obyčejné kůly s pletivem. Nahoře neměly ani ostnatý drát, hravě to přešel každý idiot s pivním pupkem, takže průniky nebo pokusy o ně se konaly ve dne v noci. Většinou šlo jen o to, ozdobit plot transparenty, posprejovat budovy nebo prostě rozbít, co přišlo pod ruku. Ochranka každého dřív či později chytila, vyhodila bránou ven, pokud stihl něco zničit, dostal od šerifa směšnou pokutu, a tím to haslo. Pomineme-li pořvávání přímo úměrné přítomnosti televizních či rozhlasových reportérů a házení všeho možného po strážných, byl zatím nejzávažnější incident ty ježci a dva magoři, co se připouta-

li řetězy k bráně. To rychle vyřešily štípačky, kladivo a majzlík, přesto jsem měl zlou předtuchu, že brzy začne přituhovat a jenom doufal, že ne dnes v noci.

„Tak co, Ixi?“ zadíval jsem se na svého parťáka. „Myslíš, že až jich odsud vyhážeme dost, půjdou blbnout někam jinam?“

Kdepak. Pes se nepohnul, nezívnul, ani se na mě nepodíval. Prostě mi šel dál vedle nohy jako pes.

„Chceš buřta?“ sáhnul jsem do kapsy. Výsledek byl stejný a já se zasmál.

„Tak nevím, jestli mi přeskočilo nebo jseš akorát stejně paranoidní jako já.“

Ix ani teď nereagoval. Kromě něj a Elle jsem měl v minulých dnech za parťáky dva další psy. Jenomže šlo o denní směny ve firmě, všude plno lidí, takže jsem se nemohl vykecávat a na těch pár poznámek žádný nezabral. Možná byla Elle fakt jediná... a když ano, napadlo mě, že musí být hrozně sama.

Noc pokračovala klidně. Brzy jsem měl za sebou třetí občůzku a ručičky hodinek se přehoupily přes půlnoc, aniž se něco hnulo. Od tábora ekocvoků jsem slyšel občasné hulákání a cáry transparentů s obrázky Země požírané černou dírou, ukradené z posledního Star Treku, povlávaly ve vánku. Uvědomil jsem si, že jenom pár metrů pod nohama mám zařízení, které bude zkoumat samotný počátek vesmíru, a při tom pomýšlení se mě zmocnila zvláštní nálada. Zvedl jsem hlavu k obloze, noc byla jasná a hvězdy přímo zářily. Zkusil jsem si představit tu velikost, čas, co uplynul. Pár opic, které měly štěstí, že se ještě nevyhubily, natahovalo ruku k jeho počátku, aby se ho zkusily aspoň konečkem prstu dotknout. Podívat se někam dál, než na konec vlastního nosu, zjistit-

Ix ostře zavrčel.

Rychle jsem sklonil hlavu – právě včas, abych viděl, jak z plotu deset metrů ode mě seskakuje postava a tryskem mizí ve tmě směrem ke komplexu. Vytrhl jsem od pasu vysílačku.

„Průnik na devítce! Ixi, běž!“

Poslední slova samozřejmě patřila mému parťákovi. Vyrazil víc než ochotně a já ho následoval. Bohužel mi chyběly dvě nohy, takže o chvílku později mi zmizel ve tmě.

Za další chvílku jsem uslyšel zvuk, smýknutí a tlumený výkřik. Něco těžkého žuchlo do písku, slabé zavrčení.

„Ixi, drž!“ zařval jsem a přidal, ždímal ze sebe všechny síly. Pak jsem je uviděl: Chlap v černém ležel na boku na zemi a Ix stál nad ním, nebo spíš na něm, zuby zakousnuté do jeho pravého předloktí. Ekocvok se svíjel jak žízala na háčku, snažil se vyprostit, ale pes držel pevně – pak ovšem chlap pochopil, že ho nesetřese a volnou rukou sáhl do kapsy.

V šeru se zaleskla úzká čepel vystřelovacího stiletta.

„Ani hnout, hajzle!“ zařval jsem, udělal poslední skok a přidupl mu zápěstí, než stihl bodnout. Kostí pod mojí botou ošklivě kruply, chlap zajechel.

„Ixi, pusť! Místo! A ty koukej ležet!“

Pes poslechl okamžitě. Sehnul jsem se, osvědčeným chvatem fňukajícího prevíta obrátil na břicho a zkroutil mu zdravou ruku za záda. Rychle jsem oddechoval a přitom šacoval jeho kapsy. Žádná další zbraň. Jestli jsem mu zlomil zápěstí, může mě zkusit žalovat. Strhl jsem z jeho zad malý batoh a bez cavyků ho vysypal do písku, zase sprejer nebo blbeček s řetězem a zám-

Z batůžku vypadly tři velké cihly hnědé hmoty. Ke každé byl silnou páskou přilepený vykuchaný digitální budík, ze kterého trčely dráty. Navíc jsem ucítil zápach... armádní instruktor vždycky říkal, že cé čtyřka smrdí jak měsíc nevyprané ponožky.

Pane Bože.

Na vteřinu jsem úplně ztuhnul. Svaly jako by se mi změnilly v kámen a krev zmrzla v led. Ten okamžik trval snad věky, než se všechno zase dalo do pohybu, najednou se naopak zdálo, že vteřiny padí jak zběsilé. Trhnutím jsem chlapa otočil na záda, chytil ho za krk a divoce jím zacloumal.

„Kolik je vás?! Byl jsi sám?!“

„Polib si, slouho!“ zasténal.

Místo odpovědi jsem jím smýkl stranou, kde seděl pes.

„Ixi, trhej!“

Vlčák udělal dva rychle kroky a ve chvíli, kdy měl tlamu deset čísel od mužova obličeje, vycenil snad i ty zuby, co neměl, a zavrčel. Kdyby mi tohle předvedla Elle, když jsme se viděli prvně, v tu ránu jsem poslal JehaTrans k čertu a jel si domů převlíknout spodky.

Chlap zavyl hrůzou a pokusil se vyškubnout, ale přistrčil jsem ho blíž k bílým tesákům.

„Bude to?! Dneska ještě nežral, radši dělej – jseš sám?!“

Ix zavrčel podruhé a zakončil to hlasitým cvaknutím čelistí.

„Dva!“ zaječel zajatec zoufale. „Byli jsme dva... zastav ho... Axel šel první... vodvolej ho, dost!“

Do hajzlu!

Vytáhl jsem pistoli a praštil cvoka pažbou do spánku. Škubl sebou a znehybněl, rychle jsem vyskočil.

„Stopa, Ixi! Je tu někde další, hledej! Stopa!“ Ix začal čenichat okolo a já volnou rukou vytáhl vysílačku.

„Poplach! Všichni na devítku. Máme tu chlapa s bombou!“

Nečekal jsem na potvrzení, nečekal jsem na nic, schoval vysílačku a rozběhl se směrem, který jsem ve tmě spíš tušil. Když máš bombu, hledáš nějaké fajn místočko, kam ji položit.

Za dalších pár vteřin jsem zahlédl, jak se na budovách přede mnou začala rozsvěcovat světla, Lou nezahálela. Uvědomil jsem si, že ty budovy jsou blíž, než jsem myslel, musel jsem být od plotu už dost daleko... a v tom světle jsem uviděl Ixe, jak s nosem skloněným běží šikmo doprava ode mě.

Prizpůsobil jsem se mu, modlil se, ať se neplete a současně se snažil ze strachem vynechávaného mozku dolovat plány komplexu. Napravo od brány stál barák ochranky, vlevo sklady vybavení a materiálu. Pak první a druhé kontrolní centrum, správní budova, ještě dál energetická ústředna...

To bylo ono!

Věci jako urychlovač částic braly spoustu proudu. Pokud jsi chtěl uhodit fakt pořádně, nebyl vůbec špatný nápad začít tam.

Ix byl už deset metrů přede mnou. Nalevo jsem zahlédl další postavu v černém, můj soused na hlídce. Zuřivě jsem zamávl rukou k budově ústředny, šedé krychli s malými okénky nahore, která ležela přímo před námi. Blížil jsem se z jedné strany, on v pravém úhlu z leva. Pětatřicet kroků. Dvaatřicet.

Pak se zpoza rohu vynořila postava s batohem na zádech.

Chlap se jednou ohlédl. Viděl mě přibíhat, ale místo aby utekl, otočil se a rychle něco kutil u zdi ústředny. Nemusel jsem hádat, co asi.

„Ix, běž!“

Mohutný vlčák vyrazil a já ho poprvé viděl běžet naplno. Přímo letěl, v nažloutlé záři světel to vypadalo, že se ani nedotýká země, jeden skok za druhým v nádherně lадném pohybu. Rázem byl v polovině vzdálenosti mezi cvokem a mnou, jenže pak se chlap otočil podruhé. V ruce se mu zalesklo něco kovového, a nebyl to nůž. Okamžitě pochopil, kde je hlavní hrozba a zamířil na psa, z deseti metrů určitě nemine...

Zvedl jsem Glock a začal pálit.

Na tu vzdálenost, za snížené viditelnosti a navíc v běhu to byla bláhovost. Nemohl jsem se trefit, bylo to nemožné, ale já nepřemýšlel, nemířil, jenom reagoval, prásk, prásk, prásk.

Po třetí ráně se chlap s výkřikem otočil kolem své osy doleva. Vystřelil, ale kulka jenom neškodně lízla stěnu ústředny. Vzápětí Ix úžasným skokem překonal poslední metry a jako šedesátakilová kovadlina na něj dopadl. Zaleskly se zuby, oba narazili do zdi. Zřítili se na zem, pes nahore a já pořád běžel, už jsem byl blízko, pár kroků...

Nestačil jsem zabrzdit. Tvrdě jsem narazil na betonovou stěnu ústředny, ramenem mi projela bolest. Ix s tím hajzlem byli pět metrů ode mě, zvedl jsem pistoli... ale nebylo třeba.

Chlap ležel v bezvědomí, ruce i nohy rozhozené, levé rameno v krvi. Kromě mého zásahu v pádu narazil hlavou na zeď, podle krvavého otisku hezky tvrdě. V dlani pořád držel chromovaný revolver, jenže ruka vězela v pevném sevření Ixových zubů.

Zvedl jsem pohled a na stěně ústředny nad ním spatřil přilepenou hnědou krychli. Dovrávorál jsem blíž, teď uvidím číslíčka běžící k nule, jasný záblesk...

Neviděl jsem nic. Bomba byla připravená, ale displej budíku zel prázdnotou, časovač neaktivní. Nestačil ji zapnout... stihli jsme to.

Omámeně jsem se otočil a opřel zády o hrubou zeď. Náhle jsem neměl vzduch, nohy vypovídaly službu. Sklouzl jsem do písku a bylo mi to úplně jedno, všechno mi bylo jedno...

V tu chvíli k nám konečně doběhl druhý chlap z hlídky.

„Jsi... jsi celej, Erwine?!“ sotva popadal dech. Zrak mu padl na bombu na zdi a zbledl. „Je... je to, co si myslím?“

„Jo,“ vypravil jsem ze sebe a snažil si vybavit jeho jméno. Ernesto? „Dobrý. Není spuštěná... je to fajn.“

Proč jsem se potom cítil tak zle?

Ernesto zareagoval pragmaticky. Došel k ležícímu chlapovi, odkopl z jeho ruky zbraň a zkusil mu pulz, Ix ukázněně uvolnil místo.

„Dejchá,“ konstatoval. „Teda, Erwine, ty umíš střílet... a běhat taky.“

Místo odpovědi jsem se chabě zašklebil. Odsud k plotu to bylo asi osm set metrů. Uběhl jsem je za jak dlouho, za dvě minuty? Neměl jsem chuť počítat.

„Na druhý straně je ještě jeden,“ vzpomněl jsem si. „Vlevo na devítce.“

„Dobrý,“ přikývl. „Zařídím to, klidně si odpočiň. Fakt jseš v pořádku?“

Nebyla to fráze, viděl jsem na něm starost a vzpomněl si na Lou, tady můžeš věřit všem... tentokrát se mi povedlo usmát.

„Jo. Musím akorát nabrat dech. Díky.“

„Nemáš zač, Erwine. Skvělá práce!“

Odběhl do tmy a mně se pomalu vracela vláda nad tělem. Zastrčil jsem Glocka, co jsem celou dobu křečovitě svíral a přejel pohledem ležícího chlapa i bombu.

„Do hajzlu,“ zavrtěl jsem zdrchaně hlavou. „Z toho ale bude pořádněj bugr.“

Ix tři kroky ode mě se mi zadíval do očí a štěkl.

Seděl jsem ve Fredově kavárně, jednu ulici od svého bytu a dával si první ranní šálek kafe. Ranní... bylo už jedenáct, ale rozhodl jsem se tomu říkat ráno. Za dvacet minut mě čekalo první rande po osmi letech a já, místo abych na něj myslel, jsem sledoval obrazovku televize na druhém konci kavárny. Právě začaly zprávy. Zvuk byl ztlumený, ale obrázky stačily, abych věděl, co je pořád senzací dne. Pokus o útok na Velké C nebyl jenom nějaké házení rajčat do rubriky Blbost týdne. Kdepak, tohle patřilo do jiné ligy a shrnovalo to úplně jiné slovo, které navíc novináři zbožňovali jak Vánoce.

Terorismus.

Ne, že bych proti tomu něco měl. Vlastně nebyl žádný důvod si stěžovat, udělal jsem svou práci a díky diskrétní politice JehaTransu mě ani nikdo neotravoval. Firma zveřejnila jen, že zaměstnanci překazili útok, jména v zájmu jejich bezpečnosti odmítla poskytnout a hotovo. Pokud by to někdo prásknul, musel by být přímo zevnitř a kupodivu jsem začínal věřit, že z firmy to vážně nikdo neudělá. Celkem vzato bylo všechno v dokonalém pořádku. Měl bych tedy být spokojený, ne?

„Platím, Frede!“ mávl jsem na postaršího majitele, jedním douškem dopil zbytek kafe a vstal. „Dobrý, jako vždycky.“

Položil jsem na stůl peníze se spropitným a Fred se usmál.

„Díky, Erwine. To bylo asi pěkné horký, co?“ pohodil hlavou k obrazovce, kde právě ukazovali záběr na černou dodávku s písmeny FBI projíždějící branou Velkého C.

„Jo, asi,“ souhlasil jsem. „Měl jsem kliku, nebyl jsem tam.“

„Jasně. Tak se zase stav.“

Fred vypadal zklamaně a já jen kývl. Bylo mi fuk, že lžu. Vyšel jsem z kavárny a uvědomil si, že se zas instinktivně rozhlížím s pravou rukou pod bundou. Tři dodávky FBI. Patnáct dvacet agentů. Byl jsem ještě na místě, když zrána přijeli. Přesto se mnou nikdo nechtěl mluvit, spokojili se klidně se zprávou, co jsem předtím stihl sepsat s Lou, jenom naložili ty dva chlapy a zas vypadli. Ztraceně divné.

A Ned Lansky mi už druhý den nezvedal telefon.

V duchu jsem se pořád vracel k tomu, co se stalo na první hlídce u firmy a k příliš chytřím psům. Souviselo to nějak? Pokud jo, jak?

Na vzdálenějším rohu ulice zastavilo auto s logem JehaTransu na boku. Odplivl jsem si na zaprášený chodník a zkusil vyhnat paranoiu z hlavy – teď jsem měl jiné starosti.

Lou byla přesná jako vždycky, ale já se zarazil. Až doteď jsem ji neznal jinak než v černé služební kombinéze nebo v tom manažerském kamuflážním kostýmku pro firemní kancl. Vidět ji najednou v jednoduché slušivé blůzce, navíc nalíčenou a s rozpuštěnými vlasy, bylo zvláštní, tak zvláštní, až mě to na chvíli připravilo o řeč.

„Ahoj,“ došla blíž. „Koukám, že jsi tu včas.“

„Jo,“ souhlasil jsem. „Monika mě trénuje v dochvilnosti. Ahoj, já... zamluvil jsem stůl u Bailyho... jestli chceš.“

Prima. První dvě minuty a už koptám jak idiot.

„Dobře. Musíš mi ale ukázat, kde. Já do města moc nejezdím.“

„Fajn!“ zhluboka jsem vydechl a nabídl jí staromódně rámě. Moje obvyklé já mi pode dveřmi šouplo myšlenku, jestli má v té kabelce pistoli, ale zvládnul jsem ho rychle utnout.

Bailyho restaurace patřila k nejlepším v tomhle zapadákově. Než jsme tam prosluněnou ulicí došli, vrátila se mi aspoň nějaká rozvaha a dokonce jsem se zmohl na trochu společenské konverzace – jak se daří, co děláš ve svém volnu, a podobně. Takže jsem zjistil, že Lou ráda čte detektivky, kouká na filmy s Hughem Grantem a fandí Red Socks. Horší bylo, když se na koničky zeptala ona mě.

„Já ani nevím,“ konstatoval jsem. „Dřív jsem hrával šachy, zajímal se o historii, o vojenskou taktiku a tak. Jenomže to mi armáda znechutila a co jsem vypadnul... dá se říct, že jenom makám nebo nedělám nic.“

Vynechal jsem zmínku o chlastu a hazardu, ze kterého jsem se vyléčil, teprve když mi pár ostrých hochů jednou po partičce provedlo pěknou úpravu fasády, ale Lou i tak kývla.

„Měl by sis něco najít, Erwine. Jednu dobu jsem to dělala taky takhle... a nebylo to ono.“

„Jo, asi máš pravdu,“ souhlasil jsem, ale radši to nerozváděl. Protože mezi tím, vědět, že je něco pravda, a jednat podle toho, je často velkej rozdíl...

U Bailyho jsem zamluvil stůl vzadu v rohu – abych měl krytá záda a dobrý výhled na dveře, došlo mi najednou, ale už se s tím nedalo nic dělat. Odsunul jsem Lou židli, pak se posadil sám a přistrčil k ní jídelní lístek.

„Nevybrala bys něco ty?“ navrhl jsem rozpačitě. „Nejsem moc gurmán, a při tom, jak vaří ve firmě, je lafka pěkně vysoko.“

„Dobře,“ zasmála se a na chvíli se začetla, zatímco já zkoumal očima její tvář. Určitě jsem v životě viděl hezčí holky, ale v Lou bylo něco... něco, co jsem neuměl pojmenovat, jen mi to nedovolovalo přestat zírat.

„Co tohle?“ ukázala na jeden řádek v lístku. „Hovězí líčka ala Pohlreich, to vypadá celkem dobře.“

„Beru,“ souhlasil jsem. Neměl jsem šajn, z čeho to je, ale bylo mi to fuk. „Pití zařídím já.“

Naštěstí měli u Bailyho vinný lístek pověšený na webové stránce restaurace. Zabrousil jsem tam včera, když jsem na Internetu do noci prohlížel všechno možné o psech. Zatímco v případě vína se mi asi po dvou hodinách podařilo vybrat to, se kterým si snad neuříznu ostudu, ohledně Elle, Ixe a ostatních zvířátek z JahaTrans byly výsledky skoro nulové. Nejzajímavější, co jsem našel, byla stránka věnovaná rozdílům psů a vlků. Zjistil jsem třeba, že na rozdíl od psa vlk při chůzi vždycky klade zadní tlapy přesně do stop tlapy přední – a vzpomněl si, že Elle i Ix to dělali úplně stejně.

Lou schválila můj výběr vína a číšník se stylovou úklonou postavil na stůl dva krásně upravené talíře a láhev. Otevřel jsem ji sám, přitom mi hlavou bleskla myšlenka na účet, ale k čertu s ním.

Další minuty jsme se věnovali jídlu. Lou měla vkus, vážně chutnalo dobře. Dlabal jsem a mlčel, prostě mě nenapadlo co říkat, až jsem si uvědomil, že se na mě starostlivě dívá.

„Erwine, jsi v pořádku? Nevypadáš ve své kůži, děje se něco?“

„Ne,“ zavrtěl jsem důrazně hlavou. „Všechno je fajn.“

„Takže na každé rande chodíš ozbrojený?“

Bolestně jsem přivřel oči, musela si všimnout pouzdra, když jsem otevíral víno.

„Lou, já měl poslední rande někdy v minulém století,“ přiznal jsem barvu. „A pistoli nosím skoro pořád, připadám si bez ní jak nahej... zvlášť po tom, co se stalo předevcírem.“

„Chápu,“ lehce se dotkla mé ruky na stole. Měla teplou dlaň a já musel potlačit reflex ucuknout, ale zvládl jsem to.

„Erwine, jestli máš třeba noční můry nebo se necítíš dobře, nahlas to. Šlo ti o život. To s člověkem zamává, znám to, a firma platí i psychologa. Je diskrétní, žádné záznamy.“

Noční můry jsem měl sice často, ale bez výjimky se týkaly událostí mnohem starších, důrazně jsem zavrtěl hlavou.

„Ne. Tak jsem to nemyslel, nemám posttraumatický stres. Jde mi o to, že mi nesedí ta situace. Takovej pokus z ničeho nic. Pořádnej skok od házení rajčat k šesti kilům cé čtyřky.“

„To ano,“ souhlasila Lou, zdálo se, že se jí ulevilo. „Jenže ekoterorismus je dneska byznys. To už nejsou idealisti jako Edward Abbey nebo ALF. Spíš žoldáci.“

„Tím víc se mi to nelíbí. Ten, co tam ty chlapy poslal, musí bejt fakt cvok – a JehaTrans to překazil.“

Nedořekl jsem myšlenku naplno, ale Lou pochopila a zamračeně sevřela rty.

„Myslíš, že by se mohl zkusit mstít firmě?“

„Nevím. Snad ne. Taky doufám, že ty dva grázlové zazpívají a federál ho sebere, mazlit se s nima nebudou. Jenom mám prostě blbej pocit a pořád se od tý noci ohlížím přes rameno. Říkej si tomu instinkt, klidně se směj...“

„Nesměju se,“ zavrtěla vážně hlavou. „Já na instinkt věřím. A něco na tom je. Neměli bychom to brát na lehkou váhu.“

„Jo. Co si o tomhle vlastně myslí vedení firmy? Nic ve zlém, ale kdo vůbec JehaTrans vede? V areálu není kancelář ředitele, ani nevím, kdo to vlastní.“

„JehaTrans nemá ředitele. A vlastníme ho my.“

„My?“ nechápal jsem.

„Ano. Rodina – já, Rex, Monika a další. Držíme kontrolní balík akcií a rozhodnutí děláme společně, JehaTrans je naše firma.“

Lou na mě hleděla přes stůl, pozorně, vážně. Pochopil jsem, že mi právě svěřila něco, co určitě nevědělo moc lidí, ale jak vyoraná myš jsem na ni zíral z úplně jiného důvodu.

„Rodina? To chceš říct, že ty a Harrison jste...“

„Ne, proboha!“ zdálo se, že stěží potlačuje smích. „Rex je můj bratr.“

Kdybych teď měl v puse víno, skončilo by nejspíš na ubruse... ale nejvíc ze všeho jsem cítil úlevu. Úlevu z čeho? Že to vím? Že si dám pozor? Anebo z úplně jiných důvodů – radši jsem nad tím přestal dumat.

„Jasně,“ snažil jsem se to rozdýchat. „Pak bys asi měla s bráchou promluvit. Říct mu, ať dává pozor. Myslím... tedy on ví, že my...“

„Že jsi mě vzal na oběd?“ zasmála se Lou, teď už otevřeně. „Ne. To je má věc. Erwine, jsem dospělá. Dělán si, co chci a chodím, s kým chci. Ano, kdyby mi někdo ublížil, Rex by ho nejspíš zakousnul, ale respektuje můj život... a stejně si nemyslím, že by proti tobě něco měl.“

Tohle bylo fakt sousto. Rozhodně jsem si neuměl představit Harrisona, jak mi klidně přeje úspěch u své ségry, vztahy na pracovišti by taky rázem dostaly poněkud jiný rozměr – ale to jsem neřešil, hlavou mi rezonovala úplně jiná věta.

„To... jsi myslela vážně?“

„Co?“

„Že... že... spolu chodíme.“

„Pozval si mě na rande, nebo se pletu?“ v očích se jí zajiskřilo.

„Ne! To ne, kruci! Já... chci říct... ne, nevím... myslím, zrovna moc mi to nejde, tak jestli nechceš...“

Bezradně jsem zmlkl a zavřel oči. Horší už to být nemohlo. Měl jsem chuť propadnout se tak dalších sto metrů pod canyonvillský urychlovač, ale místo toho jsem uslyšel jen smích... a znovu ucítil teplou dlaň na své ruce.

„To nic, Erwine. Vlastně si vedeš dobře na někoho, kdo měl poslední rande v minulém století.“

Nedokázal jsem odpovědět. Jenom jsem vyprsknul a otevřel oči. Pořád tam byla, usmívala se, držela mou dlaň. Na půl sekundy mnou projel pocit, že tohle se mi zaručeně zdá.

Jako tonoucí záchranný kruh jsem chytil láhev vína, nalil do obou sklenic a zkusil se taky usmát.

„Dáme si druhý chod?“

Rozešli jsme se až ve dvě odpoledne s tím, že se sejdeme zas za týden, jakmile se Lou vrátí z práce mimo firmu. Stál jsem na chodníku, díval se, jak odjíždí a cítil se podivně lehce. Skoro jako po divokém mejdanu, kde duní hudba, alkohol teče proudem a občas se k němu přidá i něco na šňupnutí – jenomže já vypil jen pár skleniček vína, o zbytku nemluvě. Přemýšlel jsem, kdy naposled jsem měl dojem, že ta hnusná chobotnice se stovkou chapadel, která mi dýchala na záda, aspoň na chvíli zmizela, ale nemohl jsem si vzpomenout. Nezáleželo

na tom. Zrovna teď jsem chtěl jenom odjet domů, místo televize vyhrabat z báglu nějakou knížku, pár mi jich snad pořád zbylo, a doufat, že mi tenhle pocit vydrží, co nejdéle.

Nejlíp celý příští týden.

Dodge jsem měl pořád zaparkovaný před Fredovou kavárnou. Vydal jsem se k němu, rozhlížel se po ulici, a zdálo se mi, jako by všechno získalo trochu světlejší barvu, stromy, listí, dokonce i smetí v koši u obchodu s kouzelnickými a žertovnými předměty. Zadíval jsem se do výlohy, třeba bych mohl Lou na další rande ohromit tím, že přijdu s klaunským nosem nebo vytáhnou z cylindru králíka, a v tu chvíli mě něco napadlo.

Uvnitř obchodu panovalo správně tajemné šero. Prodavač byl starší, v bílé košili, tmavé vestě a s pečlivě učesanými šedivými vlasy opravdu připomínal kouzelníka, chyběl mu jenom dlouhý plášť.

„Dobré odpoledne, pane,“ změřil si mě hlubokými očima. „Přejete si?“

„Ano,“ chvíli jsem přemýšlel, jak to přání zformulovat. „Sháním věcičku na duchaření.“

„Věcičku na duchaření?“ prodavač zvedl obočí.

„Jo. Takové prkno s písmeny, po kterém se jezdí sklenicí.“

„Tabulka ouija,“ zadíval se na mě jako profesor na repetenta zvláštní školy. „Ovšem, pane.“

Otočil se k polici plné krabic, která mizela v polostínu za ním, a položil na pult velkou desku. Žlutě nalakované dřevo, v půlkruhu uspořádaná, ozdobná písmena, všechno pokryté zdařilou imitací patiny, jako by šlo o vzácnou starožitnost. Krása, jenže deska byla přes metr široká a radši jsem ji nezkoušel zvednout.

„Nemáte skladnější verzi? Třeba látkovou.“

Kouzelník přede mnou rozložil temně zelené plátno menší velikosti, se stejným obsahem.

„Vynikající,“ schválil jsem. „Přesně to chci na hraní.“

„Ouija není hračka, pane,“ ohradil se prodavač. „Ve špatných rukou může být nebezpečná. Dokáže vás spojit s cizími bytostmi a prozradit i věci, které byste neměl znát.“

„Jo, v to doufám,“ souhlasil jsem, zaplatil a šel. Srolované plátno jsem vstrčil pod kabát. Fredova kavárna už byla za rohem, zbývalo dojet domů a naplnit i zbytek plánu.

Toho chlapa jsem si všiml, sotva jsem zahrnul. Líně se opíral o zeď vedle mého dodge a v ústech žvýkal párátka. Vysoký, široký v ramenou asi jako Harrison, oblečený v tmavě zelených kalhotách a černém roláku ke krku. Světlé vlasy měl ostříhané na centimetrového ježka a byl dokonale oholený, nesnažil se skrývat jizvu na bradě ani chybějící lalůček pravého ucha.

Vteřina, než jsem ho poznal – a všechno bylo pryč. Oběd s Lou, ta lehkost i barvy. Svět znovu zešedl a chobotnice už nebyla někde za mnou, cítil jsem její chapadla až v žaludku.

Na okamžik jsem se zastavil – a šel dál. Nemělo smysl utéct. Pokud tu byl on, určitě jich okolo číhalo víc, a lepší teď na veřejnosti, než riskovat, že si mě pak najdou někde v ústraní. Když mě uviděl, nedal najevo ani náznak překvapení, což mě v tom dojmu jenom utvrdilo. Vyplivl párátka a zkusil se usmát.

„Nazdar, Erwine. Dlouho jsme se neviděli, co, střelče?“

„Jo, Scully, dlouho,“ přejel jsem ho pohledem. Nepřekvapilo mě, že nemá zbraň. Scully ji nepotřeboval – dokázal zlomit člověku vaz jednou rukou.

„Tak mě napadlo, že když jsem tady ve městě, zajdu navštívit kámoše a zjistím, jak se ti vede.“

„Ale neříkej,“ ušklíbl jsem se. „A čírou náhodou jsi taky věděl, jak vypadá můj auto, i kde parkuju, co? To jseš ale fakt jasnovidec, Scully. Měl by sis jít vybrat Randiho prémii, ten meloun čeká akorát na tebe.“

Rozesmál se, ale v tom smíchu nebyla ani stopa po humoru, natož vřelosti.

„Pořád stejně vtipnej. No dobře, dostals mě. Jsem jenom poslíček, někdo jinej s tebou chce mluvit.“

„A nezapomněl jsi na maličkost, zjistit, jestli s ním chci mluvit taky já?“

Věděl jsem, kdo je ten někdo – až to bolelo, jak dobře jsem to věděl.

„Proč bych se ptal? Jseš přece rozumnej chlap, střelče,“ Scullyho úsměv přešel do úšklebku. „Tenhle rozhovor by fakt nebylo moudrý odmítnout, máte si co vyjasnit.“

V tom měl nakonec pravdu.

„No dobře. Kdy a kam mám přijít?“

„Nemusíš chodit nikam, už tě čeká.“

Scully kývl ke dveřím kavárny. Vykročil první a já za ním, dával jsem pozor, abych se rukou nepřiblížil k pistoli.

„Řekni, Scully, kolik sniperů mi zrovna míří na ksicht?“ zeptal jsem se, když procházel dveřmi.

„Nebuď paranoidní. Tohle je přátelský setkání, jsme tady jenom my tři.“

Nevěřil jsem mu ani omylem.

Vešel jsem do dveří a rychle se rozhlédl – byl tam. Seděl na stejném místě, kde já ráno a zdálo se, že se vůbec nezměnil. Kdo ho neznal, spletl by si ho s postarším milým pánem, i když pořád nosil polní maskovací uniformu, jen označení hodnosti chybělo.

Mlčky jsem zamířil k němu a přitom postřehl Fredův pohled, ale víc nic. Fred nebyl idiot, věděl, kdy je lepší dělat, že tu vůbec není. Škoda, že jsem nemohl provést totéž.

U stolku byly jen tři židle. Přitáhl jsem si tu nalevo, takže jsem seděl proti němu, Scully se usadil po mé pravici. Chvilé ticha a pak se starší muž.

„Ahoj, synku.“

Hlas měl jemný, skoro jako bych vážně byl jeho syn. Očima zkoumal moji tvář a já měl zase pocit, že mi dokáže nahlédnout až do žaludku, vidí i věci, na které budu myslet za patnáct minut. Upil ze svého šálku, na prsteníčku se mu přitom zaleskl absolventský prsten z West Pointu s temně modrým kamenem.

„Dáš si kávu? Už dlouho jsem nepil tak dobrou, umíš vážně vybrat nejlepší podnik.“

„Ne, díky,“ odvětil jsem tiše. „Co tady chcete?“

„Nic zvláštního,“ pokrčil rameny. „Byl jsem poblíž a slyšel jsem, že tu jsi. Napadlo mě zajít, popovídat si o starých časech... neříkej, že jsi na mě a ostatní už zapomněl.“

„Ne, to fakt nezapomněl. Mám jenom dojem, že starý časy jsme minule probrali až dost.“

„Ale no tak, nevytahuj zas to nedorozumění,“ do hlasu mu prosákl káravý tón. „Přece nejde o nic, co by nešlo urovnat jednou omluvou.“

„Dobřej nápad. Tak co kdybyste už šel? Do Bosny je daleko... a taky bude chtít čas, než najdete někoho, kdo přežil. Omlouvat se hromadnému hrobu by bylo kapku neúčelný, ne?“

Obličej mu ztvrdl, pomalu položil šálek na okraj stolu.

„Tou omluvou jsem samozřejmě myslel tvoji omluvu. Víš dobře, že ses zachoval poněkud nepřiměřeně na to, že šlo jen o nutné preventivní opatření.“

„Jistě. Takový jste měl vždycky rád – hlavně vy a Scully. Ale máte pravdu, měl jsem jednat jinak. Místo žalování jsem měl rovnou použít pistoli, tohle mě vážně mrzí.“

Nevypadal uraženě, jenom s povzdechem zavrtěl hlavou. „Kdy já tě naučím vychování, chlapče.“

„Už se stalo. Hlavně poslední lekce byla názorná. Kvůli mně vás vylili z armády. Jo, šel jste sám, odchod dohodou – ale nic jiného než vyhadzov to nebylo, což oba víme. A oba taky víme, že mi neodpustíte, ani kdybych přilezl po kolenou, takže co kdybyste si ušetřil řečičky a vyklopil, o co jde.“

„Už jsem ti to přece říkal. Navštívit tě, zjistit, jak se ti daří. Slyšel jsem, že máš novou práci, taky děvče sis našel... jsem moc rád, chlapče.“

Bývalý plukovník Joseph Rafferty se na mě znova zahleděl otcovským pohledem a já mlčel. Dát najevo strach znamenalo prozradit slabost i to, jak moc mi na Lou záleží. Najednou jsem věci viděl jasně, figurky ve hře, varianty zahájení, útoku i obrany. Jako bych s Raffertym seděl nad šachovnicí tak, jako kdysi. City zmizely, zbyl jen klid a chladná, krutá rozvaha, se kterou namíříte a vystřelíte někomu mozek z hlavy.

„A co má být?“ zeptal jsem se pomalu.

„Vůbec nic,“ zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Nechápej to nijak zle. Jen jsem doufal, že pokud bychom urovnali tu naši nepříjemnost, mohl by ses vrátit. Pracuji teď v civilní sféře. Mám vlastní podnik, vlastně se dá říct, že mi odchod z armády poskytl novou perspek-

tivu i výzvy. Nelitoval bys, synku, a svojí dívku můžeš klidně vzít s sebou, místa máme dost. Ty máš přece na víc, než dělat chůvičku pejskům.“

„Lepší než dělat pejska vám,“ opáčil jsem. „Navíc je mi jasný, o jakou práci asi jde. Gratuluju k povýšení – z vojáků prodejny žoldácký děvky.“

„Radši si dej bacha na hubu!“ procedil Scully. „Taky bych ti ji moh zavřít, a pak už by ses tý svojí kurvičce asi moc nelíbil. Klátíš ji aspoň, nebo to v JahaTrans děláte jenom s fenama? Jaký to je?“

„Nevím. Se zvířatama nemám tolik zkušeností co ty. Už ses dostal od ovcí ke kozám, anebo jsi pořád u prasat?“

Scully temně zavrčel. Vymrštil se ze židle, ale v ten moment už jsem měl dlaň na pažbě. Jak po mně natáhne pazouru, má ji...

Jenže Scully při pohybu drcl do stolu, který nadskočil, až šálek kávy sklouzl přes okraj. Rafferty švihl rukou a skoro nepostřehnutelným pohybem ho chytil za obrubu, než dopadl na zem. Nevytil ani kapku, přitom se zdálo, že to udělal jen tak mimochodem, celou dobu upíral oči na nás.

„No tak, pane Scully,“ zavrtěl káravě hlavou. „Té kávy by byla škoda, navíc takové výrazy u stolu... a ty se ovládej, chlapče. Nebudeme přece dělat scény na veřejnosti.“

Scully zatílnal zuby tak, až se mu ve tvářích vyboulily svaly, ale zvolna dosedl zpět.

„Omlouvám se, pane,“ vysoukal ze sebe. Já neřekl nic, jen spustil ruku z pažby. Rafferty znovu upil kávy.

„No dobře, Erwine,“ poprvé mě oslovil jménem. „Dělej, jak myslíš. Jen dej pozor, abys nelitoval... a nezapomeň, moje dveře jsou ti otevřené.“

„Tak je můžete zas zavřít,“ odsekl jsem. „Nevrátím se, ani kdybyste mi nabídnul všechny prachy světa. A jestli se potkáme někde sami, můžeme si klidně dát sbohem definitivně, ale víc vám nemám co povědět. Hezkej den!“

Odsunul jsem židli a vstal, přitom nespouštěl oči ze Scullyho. Rafferty dál seděl, najednou vypadal skoro smutně.

„Tak tedy sbohem, synku. Opravdu mě to mrzí.“

„My se ještě uvidíme!“ procedil Scully.

Neodpověděl jsem už ani jednomu a zamířil ke dveřím. Venku byl určitě pořád ten odstřelovač, ale nevěřil jsem, že by mu Rafferty dal zelenou, rozhodně ne hned potom, co nás viděli spolu. Vlastně mi bylo fuk, i kdyby jo, momentálně jsem chtěl jenom vypadnout co nejdál.

Praštil jsem dvířky dodge a rozjel se. Málem jsem urazil požární hydrant na rohu ulice, ale vybral to a jel nazdařbůh dál... hotovo. Dočkal jsem se, moje Nemesis byla s plnou parádou zpátky.

A tušil jsem, že rozhodně ne naposled.

Noc byla tentokrát studená. Vítr z pouště zesílil a zvířená zrnka písku mě řezala do tváře pokaždé, když jsem se proti němu otočil. Navzdory teplé bundě jsem cítil chlad.

Zbytek víkendu uběhl jak ve snu, v hodně špatném snu, kde se úsměvy Lou stále znovu mísily s Raffertyho očima a Scullyho šklebem. Nevyšel jsem z domu a na nikoho nepromluvil, ani když jsem v pondělí nastoupil do práce. Pozdravy i udivené pohledy jen klouzaly po štítu z hořké apatie a strachu, který neskryly ani ty velkohubé žvásty, co jsem Raffertymu vmetl do obličeje, třebaže myšlenky za nimi byly pravdivé. Věděl jsem to a vůbec nepochyboval, že on taky: Báł jsem se ho stejně jako dřív.

A nejvíc ze všeho jsem se bál, že se nakonec opravdu vrátím.

Vlhké drcnutí do dlaně mi přerušilo myšlenky. Sklopil jsem oči k Elle, která mi cupitala u nohy s tázavým výrazem v psí tváři. Už jsme čtyřikrát obešli areál firmy a ještě jsem na ni nepromluvil.

„Já vím,“ povzdechl jsem si. „Dneska se mnou není moc sranda, co?“

Krátké ňafnutí, jasný souhlas. Usmál jsem se, dost nuceně, ale přece jenom.

„Tumáš,“ hodil jsem jí buřta, doma jsem si ho automaticky strčil do kapsy. Elle ho schroupala a znovu se na mě podívala.

„Poslyš, nechtěla bys zkusit něco nového?“ navrhl jsem opatrně. Až teď jsem si vzpomněl, co jsem měl vlastně v plánu.

Elle naklonila hlavu stranou, vyplázla jazyk a já se rozhlédl. Byli jsme na severní straně komplexu, mezi dvěma strážními stanovišti. Nikdo nás nemohl vidět, ani se potají přiblížit, od té první hlídky předtím jsem začal používat speciální dalekohled s nočním viděním.

Sáhl jsem za bundu a vytáhl srolované duchařské plátýnko. Klekl jsem si, rozložil ho na zem a zatížil v rozích kameny, aby ho studený víchř neodnesl. Elle se zájmem přihlížela.

„Víš, k čemu to je?“ zeptal jsem se.

Chvilka ticha. Pak natáhla packu a rychle se dotkla velkého ANO na spodní straně plátna. Od něj zamířila k dalším písmenům, sotva jsem stačil číst.

CHYTRÉ. TVŮJ NÁPAD?

Neohromilo mě to už tak, jako poprvé, ale přesto jsem cítil, jak mi trne v žaludku.

„Jo,“ kývl jsem. „Ty... jsi sama? Myslím, sama kdo takhle rozumí. Počítám, že Ix taky... je vás víc? Nebo jsou takoví všichni psi ve firmě?“

Tentokrát byla odmlka delší.

PROČ?

„Jsem zvědavěj. Musíš uznat, že to není zrovna normální.“

CO JE NORMÁLNÍ?

„No... psi, který neuměj číst?“

NĚKDY LIDÉ TAKY NE.

Ušklíbl jsem se, pěkná odpověď.

„Dobře. Beru, že mi to nechceš říct, musíte dávat bacha, ale aspoň mi pověz, co jsi zač? Já nevím... jseš robot? Nějakej Aibo plus stopadesát verzí?“

Místo odpovědi se Elle svalila na záda a vystrčila všechny čtyři do vzduchu, tlamu s vyplazeným jazykem natočenou ke mně. Se smíchem jsem ji podrpal na teplém, chlupatém břiše, až spokojeně zabručela, při tom jsem jasně cítil tlukot jejího srdce. Převalila se zpátky a otřepávala si z kožichu prach, v gestu kapitulace jsem zvedl ruce.

„Fajn. Chápu, na mašinu fakt nevypadáš. Takže co jseš zač? Nějakej emzák? Zdrhlej pokus doktora Frankensteina?“

Packa se znovu natáhla k plátnu.

MOC BRZY. POŘÁD CIZÍ.

Byl jsem v JahaTrans tři týdny, a přestože se toho přihodilo tolik, až se mi to zdálo jako věčnost, pořád to bylo vlastně jen pár dní. Vzhledem k tomu jsem se té odpovědi nemohl divit. A čím víc ji budu nutit kápnout božskou, tím méně mi bude věřit, tomu jsem dobře rozuměl.

„Jasně. Povíš mi to tedy pozdějc... až se budeme znát dýl?“

ANO. MOŽNÁ DŘÍV SÁM ZJISTÍŠ.

„To sotva,“ ušklíbl jsem se.

JSI CHYTRÝ. ALE BOJÍŠ. ČEHO?

„Proč myslíš, že se bojíš?“ přivřel jsem oči.

NEMYSLÍM. CÍTÍM. STRACH VONÍ. BOJÍŠ.

Nakonec to bylo možné, po chvílce váhání jsem kývl.

„Řekněme, že jsem někoho potkal... starého známého.“

ARMÁDA?

„Jak to víš?“

HÁDÁM. ŽÁDNÉ PŘÁTELE TEĎ. DŘÍV. TEDY ARMÁDA.

„Chytrá. Jo, máš pravdu. Byl z armády, můj bejvalej velitel.“

RAFFERTY?

„Odkud ho znáš?“ zarazil jsem se, v zádech mi zamrazilo.

NEZNÁM. SLYŠELA JSEM ŘEČI. LIDI PŘED PSEM MLUVÍ.

„To věřím. Vsadím se, že v CIA by z tebe byli nadšený.“

PROTO SKRÝVÁM. ZLÝ ČLOVĚK. VYHROŽUJE TI?

„Ano... nebo ne?“ hořce jsem se usmál. „Vlastně ani nevím. U něj nikdy nevíš. Chtěl, abych se k němu vrátil.“

NECHCEŠ?

„Ne, sakra!“

PROČ?

„Co je ti po tom?“ odsekl jsem. Elle sklopila uši.

NEMUSÍŠ ŘÍKAT. NĚKDY POMŮŽE ŘÍCT. NIC NEPOVÍM.

„Jo, to by šlo těžko. Leda bys uměla vyštěkávat morseovku.“

Unaveně jsem si promnul oči – bylo to tu znova. Vyčerpání a strach už zase maskované siláckými řečmi, pořád dokola...

„Joseph Rafferty byl můj velitel v tajný přepadový jednotce, takový tý, co vůbec neexistují. Byl jsem tam osm let. Zkraje to vypadalo jako dobrá věc, odklízeli jsme drogový barony, teroristický buňky... jenomže časem se to nějak zvrhlo. Mise, který nám dávaly, byly pořád divnější, pořád víc...“

ŠPINA VÉ?

„Jo. Raffertymu to nevadilo. Říkal, že nám vlast svěřuje větší důvěru, že máme bejt pyšný. Jenomže já nebyl pyšnej. Měl jsem toho po krk a skončilo to před dvěma rokama. Šli jsme dostat velitele milice nebo tak něco... na místě ani nesejde. Věděli jsme, že je v jedny vesnici, ale víc nic, tak Rafferty nařídil, vzít to šmahem. Prostě pobít všechny, i ženy a děti, aby nezustaly ani svědci nebo stopy. Byla válka, každej tam vraždil každýho, na někoho už by to spadlo.“

ODMÍTLS?

V poušti za mnou zakvílel vítr. Zadíval jsem se na ni, psí oči vypadaly skoro soucitně, a jakmile jsem jednou začal, bylo už snazší to dorazit.

„Ne. Poslechnul jsem. Vesnici jsme spálili do základů, já sám zabil nejmíň tři lidi, prostřelil jsem jim hlavy, když utíkali. Byli to civilisti, ani neměli zbraně... a Rafferty mě za to pochválil. Hned potom jsem zašel za kámošem od federálů a všechno mu vykecal. Rozjel šetření, udělal bengál, až oddíl rozpustili. Rafferty nejspíš dostal vybrat penzi nebo autonehodu, tak se pakoval. Většina ostatních šla s ním, já samozřejmě vypadnul taky. Od té doby jsem ho neviděl, ale teď je tady, dělá, že se nic neděje a nabízí mi dojemný smíření.“

Nijak zvlášť se mi neulevilo. Elle se na mě dívala pořád stejně a já netušil, na co myslí, dokud se packou znova nedotkla plátna.

MĚ MRZÍ. TŘEBA CHCE USMÍŘIT.

„Usmířit?“ drsně jsem se rozesmál. „Joe Rafferty nejspíš salutoval už jako batole. Jeho dědeček bojoval pod Sheridanem v občanský válce, jeho táta slejzal Pointe du Hoc v Normandii. Když ho vyrazili, jako by naplival na jejich hroby, a zavinil jsem to já. Nikdy tohle

nespolkne... a navíc se mi nelíbily ty jeho kecy. Vůbec se mi nelíbily, když si vzpomenu, co bylo u Velkýho C. nebo na tý naší hlídce...”

Elle naklonila hlavu.

ON?

„Nevím. Tvrdil mi, že si založil vlastní podnik. Neřekl, jaké, ale počítám, že se nechává prostě najímat. Tohle by mu bylo podobný, akorát nechápu proč. Jenom kvůli mně těžko... i když kdoví. Zřejmě mě nechal taky sledovat, věděl o Lou. Musím s ní promluvit hned, jak se vrátí, varovat ji.“

UBLÍŽIL BY? PRO TEBE?

„Rafferty sám ne. Pokládal by to za něco pod svojí úroveň, ovšem třeba ten grázl Scully...” nedopověděl jsem, s každou další větou jsem se cítil hůř.

ŘEKNI HARRISONOVI. FIRMA POMŮŽE.

„To zrovna. Půjdu mu vykládat, že jsem válečnej zločinec, po kterým jdou bývalí kumpáni, ale je mu to fakt děsně líto... a nic ve zlým, ale tahle firma mi taky kapku smrdí, můžeš hádat proč. Netuším, co se tady děje, takže určitě nemám chuť se nikomu svěřovat. Vlastně dělám blbost už teď, měl bych prostě vypadnout a hotovo...”

ÚTĚK CHYBA. ZASE SÁM. ON VYHRAJE.

To byla správná připomínka. Raffertymu mohlo nakonec klidně stačit tohle. Zjeví se, nadhodí pár výhrůžek a počká, až vezmu roha. Začnu se zas plácát odnikud nikam, od jedné mizerné fušky ke druhé, až budu úplně na dně, jako hodnej synáček se rád vrátím do jeho milující náruče – a on ani nemusel hnout prstem. JahaTrans možná mělo mouchy, ale pravdu jsem zatím neznal a určitě jsem se tady cítil líp. Navíc tu byla Lou...

„Máš pravdu,“ schválil jsem Elle. „Pokud se rozhodnu odejít, půjdu sám. Ten bastard mě nevyžene, podruhý už ne.“

LEPŠÍ NEŽ ON. LITUJEŠ CHYB.

„To je mi fakt hodně platný,“ zabručel jsem, ale na to, že mě utěšoval pes, se mi přece jen ulevilo. „Musím si promluvit s Nedom. Bude vědět víc, zatím mi nezvedá telefon. Doufám, že jenom proto, že má moc práce s tím útokem.“

NED FBI KAMARÁD?

„Jo.“

Elle neodpověděla, zato se oklepala, jako by si chtěla z kožichu vytrást něco smradlavého.

„Hele, Ned je fajn, potvoro,“ ohradil jsem se. „Napřed hezky vyklop, co jsi zač ty, a pak můžeš kritizovat můj kámoše.“

MLČÍM, vytlapala rychle a zase se po svém usmála. Krátce se zamyslela a přidala druhou větu.

POVÍŠ O NÁS?

„Jasně,“ ujistil jsem ji. „Jde po mně Rafferty a ještě budu vykládat, že se bavím se psem. Už jsem viděl všelijaký díry, blázinec k nim přidávat nemusím... a dal jsem ti slovo. Po mých věcech Nedovi nic není, já se ho taky neptám, s kým chodí.“

DÍKY, ukázala Elle a já si uvědomil, že už zase myslím na Lou jako na svou holku, místo abych si hleděl toho, čeho bych teď měl.

„Dobrý, nemáš zač. Teď bysme měli jít zas hlídat, kecáme už nějak dlouho.“

ANO.

Sbalil jsem plátýnko, sroloval ho pod kabát a zvedl se. Do obličeje mi okamžitě ušklábl studený vítr a mě znova napadlo, jakou chybu dělám. Mluvicí pes, kterému si vylévám duši, pane Bože. Muselo mi vážně přeskocit, nebo možná tohle všechno byla nějaká halucinace. Jenomže i kdyby, co řekla, mi pomohlo – a hlavně jsem chápal, že tohle byl pěkně relativní pojem.

Protože hodně brzy mohly přijít věci, proti kterým bude pár mluvících psů naprostá prkotina.

Dalších pár dnů připomínalo spíš ticho před bouří. Střídal jsem noční a denní směnu, při noční dál kecal s Elle a nosil jí buřty, ale choulostivým tématům jako Rafferty nebo její identita jsme se vyhýbali. Co se jeho týkalo, čím míň jsem na něj myslel, tím líp, a v otázce původu Elle jsem s údivem shledal, že mě postupně pálí pořád míň.

Jasně. Rozum pořád ječel, že tohle, sakra, není normální a nejde nad tím mávnout rukou – jenže ono to šlo, a dost snadno. Jakmile člověk vstřebal šok a přijal tu situaci jako fakt, zjistil, že se vlastně nic nezměnilo. Nebesa nepadla, svět nehořel v plamenech, ani ho nezačali plundrovat čtyři jezdcí. Akorát jsem si povídal se psem – jiní si holt musí vystačit s mrtvou babičkou.

Samozřejmě, všechno tak fajn nebylo. Situace u Velkého C. se vyhrocovala přímo úměrně tomu, jak se blížilo zahájení jeho provozu. Už nelétaly jenom kameny nebo rajčata, ale dýmovnice a dokonce pár zápalných láhví. Jezdci a hřeby na příjezdové cestě byly každodenní rutina, stejně jako přestříhané dráty a pořád drzejší průniky i vandalství. Šerifovi hoši se přitom drželi své neutrální taktiky, JahaTrans v tom zůstala sama. Ned Lansky se stále neozýval.

Houstlo to i ve městě. Pár chlapů z firmy mělo ve zvyku chodit po nákupech ve služebních kombinézách a parta ekocvoků si na ně především počíhala. Po pěkné rvačce sice útočníci putovali rovnou do basy, protože město už pokládal šerif za svůj rajón, ale dalo se čekat, že podobný útok nebyl poslední. Já sám vycházel z bytu tak málo, jak to šlo. Pokaždé jsem hledal Raffertyho chlapy za každým rohem, a i když nikde nebyli, pomalu se mi to začalo zajídat. Čím dál víc jsem uvažoval o stěhování do JahaTrans, tím spíš, že se včera zase ucpal domovní odpad.

Aspoň už byl pátek a Lou Wannerová se vrátí ze služby. Zítra jsme měli druhou schůzku a já pořád váhal, jestli se hodí přinést kytku – než jí povím o posledních událostech. Zkusím se poptat Elle, pes se mi snad nevysměje.

Po včerejší sichtě jsem byl unavený. Další směnu jsem měl večer, těšil jsem se, že aspoň do poledne budu spát, ale už v půl deváté přišel budíček.

Kámen s třeskem proletěl zavřeným oknem a dopadl na zem. Znělo to jako výstřel a já ze spánku reagoval instinktivně – převalil jsem se a žuchl z postele rovnou na podlahu. Lapal jsem po dechu, hmatal po Glocku na nočním stolku a snažil se vzpamatovat. Zvenku jsem slyšel nějaký řev, do okenního rámu praštil další šutr.

Vychrlil jsem pár nadávek z armády a vyhrabal se na nohy. Opatrně, abych se nepořezal o střepy, jsem došel k oknu a bokem vykoukl.

Na chodníku před domem povykoval tucet vlasatých chuligánů v hadrech ze stoprocentní biobavlny. Slyšel jsem, jak ječí něco o zrudách a přísluhovačích zla, přitom o dvacet metrů dál u chodníku klidně parkovalo policejní auto... popadnul mě vztek.

Hned za dveřmi koupelny stál kbelík plný splašků od nádobí a exkrementů za minulý den. Než se domácí uráčí spravit odpad, nezbylo mi než je – stejně jako ostatní obyvatelé – ručně vynášet do kanálu venku. Popadl jsem kbelík a loktem otevřel rozbité okno. Než někdo stihl zareagovat, vychrstnul jsem obsah dolů a rychle okno zabouchl. Tři nejbližší dostali přímý zásah, jakot rázem změnil tón. Měl jsem chuť hodit po nich i ten kýbl, ale tak tak jsem uhnul před další sprškou kamenů. Není nad to, začít den zvesela.

Klidně jsem se oblékl a ignoroval další řvaní i rány do oken. Tohle ať si domácí dá pánům aktivistům k úhradě sám, já se právě rozhodl spakovat si svých pět švestek a zakotvit v JehaTrans. Oblékl jsem si volnou bundu, přes hlavu přetáhl kapuci a sešel po schodech ven. Východ byl na boční straně a ekocvoci byli tak zaujatí okny, že si mě vůbec nevšimli.

Policejní auto pořád stálo na místě. Polda před ním se líně opíral o dvířka, mohutný chlap s knírem, ve kterém jsem poznal samotného šerifa Bakera. Došel jsem k němu a zamračeně kývl.

„Dobrý ráno, šerife.“

„Dobrý,“ odvětil a změřil si mě pozorněji. „To jste vy, ten z JehaTrans ze shora? Cody?“

„Jo,“ potvrdil jsem. „Bavíte se dobře? Trocha výtržnosti a ničení soukromého majetku hned zrána, to je přeci psina, co?“

„A víte, že jo?“ opáčil klidně. „Kvůli tý rvačce s vašima lidma jsem vyplňoval papíry do tří do rána. Druhej den těm zelenejm šmejdům přijel právník v kvádru a za hodinu byli venku na kauci. Chybělo málo a ještě začali popotahovat mě za neoprávněný zatčení. Takže dokud nepoteče červená, kašlu na to a bavím se. To s tím kýblem bylo dobrý.“

„To bylo hlavně poučný – pro vás.“

„Co tím chcete říct?“ upřel na mě nepříjemný pohled.

„Znáte princip padajícího hovna? Vždycky skončí na hlavě tomu nejniž. Chápu, že máte vztek, nechcete žrát za federály jejich polívku, tady ani u Velkýho C, ale všechno má své meze. Protože tahle sranda potrvá jenom, dokud se fakt něco nestane. Až jo a začnou hledat, na koho to hodit... co myslíte, kdo bude nejniž, šerife?“

„Na tom něco bude,“ připustil. „Jenomže bejt váma, Cody, starám se teď spíš, co padá na vaši hlavu, i na celej ten váš podnik.“

„Co tím chcete říct?“ napodobil jsem ho.

Místo odpovědi se Baker natáhl na zadní sedadlo auta a hodil mi složené noviny, místní plátek. Zadíval jsem se jen na první stranu, velká písmena se nedala přehlédnout.

„A krucinál!“

„Tak co, čí hlava je zrovna nejniž, Cody?“ komentoval šerif škodolibě. Měl jsem na jazyku odpověď, která by se mu zaručeně nelíbila, ale naštěstí pro mě mi v té chvíli zazvonil v kapse mobil. Tón toho zvonění jsem znal.

„Jo, Nede?“ zvedl jsem ho k uchu, před očima pořád novinový titulek, GENETICKÉ EXPERIMENTY V JEHATRANS! „Kde jseš?!“

„Sedím u Freda. Přijď co nejdřív, musím s tebou mluvit!“

Vzápětí Ned Lansky zavěsil. Nevadilo mi to, stejně jsem měl hovorů s rukou zákona po krk. Věnoval jsem šerifovi poslední ošklivý pohled a radši rychle vyrazil, dav před mým domem se začínal nepříjemně rozrůstat.

Než jsem došel k Fredovi, zhruba jsem přečetl celý článek. Hlavním námětem byli psi z JahaTrans, prý geneticky upravení, aby byli silnější, rychlejší, agresivnější, prostě dokonalí zabijáci. Snůška žvástů bez nejmenšího podložení, opepřená pár fotkami vzteklých bestíí, které firemní psy nepřipomínaly ani náhodou. Napsané to bylo tak, aby penzisti lezli strachy na strom při prvním zaštekání a každý soudně uvažující člověk se tomu musel vysmát – jenomže od kdy byli ekocvoci soudní?

Jako jediný zaměstnanec JahaTransu se známým bydlištěm jsem byl navíc v článku uvedený já, muž s podezřelou vojenskou minulostí, nezapomněli ani na fotku a plnou adresu.

Do hajzlu!

Cestou se mi navíc v hlavě rozleželo pár dalších věcí, a když jsem rozrazil dveře Fredovy kavárny, cítil jsem se jak odjištěná mina – stačilo jedno šlápnutí.

Ned Lansky vůbec nepřipomínal vysoké, sebevědomé a perfektně oháknuté agenty FBI z filmů. Byl o hlavu menší než já, nosil brýle, a když si oblíknul kvádro, viselo na něm, že připomínal spíš počítačového geeka na maturitním plese. Přesto uměl jít za svým, když se do něčeho dal, nepovolil a byl na něj spoleh... nebo jsem si to doteď myslel.

„Viděl jsi tohle?!“ vypálil jsem místo pozdravu a hodil před něj noviny.

„Jo. Ale přísahám, že až dneska ráno, nevěděl jsem o tom.“

„Nevěděl jsi o čem? O tom škváru, nebo že je tady Rafferty?! Nedávno mě pozval na pánáka, pár dnů po tý věci u Velkýho C., a měl dost divný řeči. Jede v tom?“

„On tě pozval... a do háje!“ hlesl Ned. „Takže o tobě ví... a jasně, že v tom jede! On i celá ta jeho banda, někdo je najal, aby udělali v Canyonvillu pořádný bordel!“

„Kdo?“

„To nevíme. Někdo, kdo má zálsk na pozemky v rezervaci, kdo ten urychlovač považuje za mrhání státních peněz, nebo jenom zrovna nemá, jakou křivárnu by proved... možností je plno.“

„A jak do toho pasuje JehaTrans? Jak do toho pasuju já?“

„Cože?! Přece nemyslíš-“

„Nežvaň!“ přerušil jsem ho, měl jsem co dělat, abych nezačal řvát. „JehaTrans byl vládou najatej, aby hlídal urychlovač. Pak někdo pošle Raffertyho, ať to tam zbourá. A ty mě dohodíš práci zrovna v tý samý firmě. Netvrď mi, že je to náhoda!“

„Já to nevěděl, proboha! Netušil jsem, že Raffertyho vyšetřují, ani že má v plánu provést něco v Canyonvillu!“

„Takže mám pravdu! Někdo od vás věděl, co se chystá a ví to pořád, přitom u Velkýho C. není jedinej agent. Nebyli tam ani prve... jasně!“ rozsvítilo se mi. „Tony to tenkrát řekl. Stojí tam a čekají, až někoho zabijou. To přesně děláte: Čekáte, až Raffertyho banda provede něco velkýho, abyste je mohli sebrat. Urychlovač i JehaTrans jsou akorát návnady, a já s nima!“

„Říkám ti, že jsem o tom neměl páru!“ Ned si unaveně promnul tvář. „Jo, v podstatě jsi to odhadnul správně. Zvláštní tajná skupina jde po Raffertym už měsíce, ale nemají na něj nic, tak se rozhodli pro tohle. Jeden z nich mi pomohl dohodit ti práci v JehaTrans – ale věř mi, netušil jsem, co je za tím. O tom šetření jsem se dozvěděl až po té věci s bombou.“

„Což bylo před víc jak tejdnem! Tejden se ti snažím dovolat, celej podělanej tejden!“ můj vztek vybuchnul naplno. „Nechal jsi mě v tom, abych náhodou nezkazil tu super akci? Blíž košile než kabát, no a co, když zabijou pár blbečků nebo psů. Mrtvola sem nebo tam, hlavně že slavná FBI vyhraje. Pamatuješ na Waco a Ruby Ridge? Je fuk, jestli jsi o tom věděl. Pro mě jseš stejná svině jako oni. Sbohem, zvláštní agente!“

Opřel jsem se rukama o stolec a prudce vstal, ale v tu chvíli mě Ned chytil za rukáv.

„Erwine, prosím tě, promiň. Mrzí mě to, přísahám! Měl jsem tě varovat dřív, ale já nevěděl, co mám dělat. Bylo toho moc, ty rozkazy a vůbec... je mi to líto!“

Díval se na mě a já prvně věřil, že nekecá. Vzpomněl jsem si, jak to bylo, když jsem za ním tenkrát přišel. On jediný mi pomohl, šel po Raffertym, ačkoliv věděl, že může přijít o místo i o krk... pomalu jsem dosedl zpátky na židli.

„No dobře!“ procedil jsem. „Bejt sebou, promyslím si příště, jaký rozkazy chci poslouchat, dokud ještě můžu v noci spát, ale budiž. Víme, co se děje – musí to pokračovat? Přece máte ty dva od Velkýho C...“

„To nestačí,“ zavrtěl hlavou. „Byly to figurky, s Raffertym nesouvisí... a věř mi, že se jim při výslechu věnovali pořádně. Víme, že je vyzbrojil, ale nemůžeme to dokázat, kdybychom ho sebrali, bude to na nic.“

„Takže chcete dál čekat,“ konstatovat jsem. „Čekat, až mu ujedou nervy a provede něco v podobném stylu, jenomže osobně... je ti jasný, co znamená tohle?“ strčil jsem do novin na stole.

„Jo, proto tě sháním. Musíš odtamtud vypadnout.“

„Myslíš z firmy? To Raffertyho nezastaví, ne dokud mu bude JehaTrans stát v cestě.“

„Kašlu na JehaTrans!“ odsekl. „Stejně je to divná banda, zajímáš mě ty, Erwine! Sbal se a zmizni, najdu ti jinou práci, dobrou, někde-“

„Pomalů! Myslíš, že jenom tak zdrhnu? Já s těma lidma dělám, Nede! Možná to nejsou nejlepší kámoši a tobě už věrnost nic neříká, ale mě jo... a nemám chuť znova zdrhat před Raffertym. Copak už bejt na správný straně vůbec nic neznamená?“

„Ano. Znamená to, že jsi vůl! Rafferty tu má možná třicet chlapů. Všichni z původní jednotky se sice nepřidali, ale i tak je to elita. Navíc jim obstaral patřičnou výbavu – a JehaTrans má co? Padesát bezpečáků s pistolkami a dvacet čoklů? Erwine, probuď se!“

Ve skutečnosti byla správná čísla ještě menší, ale to teď nebylo moc vhodné říkat. Třicetičlenná jednotka žoldáků se zvláštním výcvikem operující na území Spojených států. V FBI i Ministerstvu vnitřní bezpečnosti museli radostí brečet a Rafferty už vážně zmagořil. Kdyby aspoň provozoval ten byznys někde v cizině. Irák, Afgánistán, to by mu klidně tolerovali, ale začít takhle řídit tady? Nejspíš to bral jako pomstu za svůj vyhazov. Věřil, že to zvládne, že je dost chytrý a tvrdý, aby mu prošlo cokoliv. Armádní varianta božského komplexu, Kristova noho.

Ned měl pravdu, byl nejvyšší čas se probudit. Přiznat si realitu a prásknout do bot, bez podpory zvenku tohle nemohlo skočit dobře.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Zůstávám tady. Nestrávím život čuměním za záda a hlavně nejsem krysa. Dokud pro JehaTrans dělám, nepodrazím je. Jestli to má skončit střílením, fajn. Aspoň se nám nikdo nebude plést pod nohy.“

„Tobě přeskočilo,“ usoudil Ned smutně. „A mně... mně taky, když ti pomáhám.“

„Ty mi pomáháš?“ ušklíbl jsem se. „Že jsem si nevšimnul.“

„Tady,“ přisunul ke mně papírek. „Moje pohotovostní číslo. Volej kdykoliv... a já ti zavolám, když budu mít nové informace. Prozatím ani nevíme, kde si Rafferty zřídil velení, ale to se snažíme změnit.“

„Hledejte něco mobilního. Rafferty nikdy nebyl na bunkry, sklady a takový. Upřednostňoval pohyblivost, možnost rychlého přesunu – obytný auťáky, dodávky nebo něco podobného.“

„Díky,“ zadíval se překvapeně. „To možná pomůže.“

„Vy ho chcete dostat a nevíte ani, jak myslí, jaké strategie používá... a mě říkáš vůl,“ podotkl jsem už bez vzteku. „Kromě toho to bude k ničemu.“

„Co?“

„Ta vaše slavná akce. Dejme tomu, že ho vytočíte k nějakému kousku. Jenomže co pak? Myslíte, že bude čekat, až mu dáte želízka? Určitě si nechá únikovou cestu, zmizí jak sníž jara a nezapomeň, že zná vaše metody. Jeho lidi se rozptýlí, budete je muset nahánět po jednom, potrvá to roky, a spolehněte se, že poteče krev, nadají vám nic zadarmo. Tahle válka, co si začnete, vás bude mrzet.“

„A co jako máme dělat?“ opáčil. „Klidně ho nechat, ať si dělá, co chce? Stát se založeným rukama, občas mu jenom pro formu přišlápnout prsty – FBI hájí zákon, sakra!“

„Jo. Hlavně to, co zrovna provádí je zákonný, až nestačím koukat. Ale díky,“ stáhl jsem ze stolu papírek. „Aspoň něco. Kdybys mi všechno řekl hned, nemusel jsem se cítit tak mizerně – a ne, další omluvy si nech. Nashle, Nede.“

„Nashle, Erwine,“ odpověděl tiše, do očí se mi nepodíval.

Bez ohlednutí jsem vyšel z kavárny a vytáhl telefon. Číslo jsem uměl z paměti, po třetím zazvonění se ozval ženský hlas.

„Tady firma JahaTrans, prosím.“

„To jsem já, Erwin Cody. Máme malér, za chvíli budu u vás. Musím mluvit s Harrisonem.“

Nečekal jsem na odpověď a zavěsil, byl akorát čas vypadnout z města. Začínalo tu být horko, a snad už Lou přijela zpátky, při té myšlence jsem přidal do kroku.

Že to nebude tak snadné, jsem poznal hned, jak jsem došel zpátky k bytu. Šerifovo auto zmizelo a v celém baráku nezbylo snad jedno okno celé. Taky většina povykujících kašparů byla naštěstí pryč, ale skupinka čtyř pořád stála na ulici – hned u mého dodge, kterému jeden právě zdobil bok sprejem. Nějaký dobrák jim nejspíš řekl, komu patří, ksakru, na tohle jsem měl myslet a rovnou s ním odjet.

Okamžik jsem uvažoval a pak prostě vykročil k nim. Vůbec nespíchali zdrhnout, jako by se nechumelilo.

„Dovolíte, pánové?“ natáhl jsem se po klice. Hned pod ní začínal velký nastříkaný nápis VRAH, ale nekomentoval jsem ho.

„To jsi ty?“ chlap se sprejem pořád v ruce se překvapeně narovnal. „Tvoje kára?“

„Jo,“ potvrdil jsem. „Díky za výzdobu, ale už musím jet.“

Otevřel jsem dvířka – a periferním viděním zahlédl pohyb.

Otočil jsem se právě včas, rána do zátylku mi sklouzla po uchu a zastavila se o rameno, i tak to bolelo. Máchl jsem pěstí a trefil útočnicka do nosu, jen to zapraskalo. Současně jsem druhou rukou prudce otevřel a napálil dalšího dveřmi dodge přes nohy, až upadl.

V tu chvíli mi z druhé strany na ksichtu přistálo něco tvrdého, mnohem tvrdšího než pěst.

Zatmělo se mi před očima. Zastavil jsem se zády o auto, ale vykopnul nohou a měl štěstí, špička boty se zastavila v něčím rozkroku. Ekocvok vydal zvuk připomínající kočku, která si zapomněla ocas ve dveřích, a složil se na chodník. Otočil jsem se vlevo a zastavil další ránu od sprejera. Zkroutil jsem mu paži, podkopl nohu a přirazil mu obličej na bok dodge až to zadunělo. V ruce pořád držel plechovku s barvou, došlo mi, že mě s ní praštil. Vytrhl jsem mu ji a otočil proti poslednímu, který se právě rozmachoval krátkým obuškem.

Stačilo zmáčkнуть. Dostal dávku barvy přímo do očí, až začal ksichtem připomínat mývala. S jekotem pustil obušek, chytil se za hlavu a vrávoral pryč. Kumpán sražený dvířky se hrabal na nohy, ranou do žeber jsem ho poslal zpátky na chodník vedle nakopnutého, co se tam pořád svíjel. Sprejer se snažil podél auta zvednout, popadl jsem ho za krk a hodil na zem. Dávivě kašlal, z úst i nosu se mu proudem valila krev. Vyplivnul na obrubník dva zuby, já zas cítil, jak mi krev z roztrženého obočí stéká po tváři až za košili... paráda. Šerif Baker měl svojí červenou.

„Bylo mi potěšením,“ zavrčel jsem a nasedl do auta. Objel jsem je a vyrazil konečně pryč, měl jsem Canyonvillu po krk.

Za hodinu už jsem projížděl branou JehaTrans. Před ní hlídal Tony a byl tak laskavý, že se nezeptal na nic, ale při pohledu na zmalovaný dodge i mě vzteky sevřel rty. Zahnul jsem na parkoviště – a okamžitě si všiml, kdo tam stojí.

„Erwine, jsi v pořádku?“ Lou Wanerová vypadala vážně polekaně. Jindy by mě snad kapku potěšilo, ale dneska ne.

„Ty krvácíš! Chceš něco-“

„To nic,“ přerušil jsem ji mírně. „Jsem dobrej, potkal jsem jenom pár ekocvoků. Je tu Harrison?“

„Čeká v zasedačce,“ kývla. „On i Monika, asi už něco tuší.“

„Tím líp. Pojď se mnou, prosím, tohle se tě taky týká... bohužel,“ při tom pomyšlení mi nebylo vůbec dobře.

V zasedačce za stolem seděl Rex Harrison a po pravé straně Monika. Před Harrisonem ležely na stole pohozené noviny, někdo z firmy už dobré zprávy doručil.

„Pane Cody?“ zadíval se na mě a zdálo se, že spolkl, co měl v úmyslu říct. Vida, jak může i vlastní rozbitá huba zlepšit vyjednávací pozici.

„To nic,“ mávnul jsem rukou. „Jsem v pořádku, ovšem my máme potíže.“

Klesl jsem na židli a začal Harrisonovi referovat o situaci počínaje setkáním s Raffertym a konče rozmluvou s Nedom. Byl jsem stručný a nikdo mě nepřerušoval. Harrison vypadal napjatě, Monika zamyšleně, z tváře Lou jsem nedokázal poznat nic.

„Udělalí na JahaTrans boudu,“ uzavřel jsem. „Federálové chtějí Raffertyho, ale nemají důkazy. Takže když zjistili, že plánuje akci proti Velkému C., rozhodli se nepřekážet, dát mu volnou ruku a počkat, co udělá, aby měli důvod k zásahu. Proto ochranu urychlovače hodili jenom na nás, proto nás nevarovali. Firmu použili jako návnadu a mě jako špek, aby měli jistotu, že Raffertymu bude chutnat.“

„Chápu, pane Cody. Zřejmě by nepomohlo, kdybych vás teď vyhodil, mám pravdu?“ Harrison se křivě usmál.

„Kdybych věřil, že to pomůže, jdu sám, ale na mě už nesejde. Ne po tomhle,“ strčil jsem do novin na stole.

„Já tomu nerozumím,“ zavrtěla Monika hlavou. „Tohle je přece nesmysl. Můžeme prokázat, že žádný náš pes není geneticky upravený, je to neuvěřitelná lež!“

„Je to hlavně kouřové clona,“ odvětila Lou zamyšleně. „Teď mají záminku.“

„Přesně tak,“ souhlasil jsem. „Je fuk, jaká je pravda – stejně jako je to fuk o Velkém C. Jako s těma bombama, i teď má Rafferty krytí, ekoterorismus. Cokoliv se stane, svede se na něj, nikdo nezjistí pravej důvod, ani že ho prostě najali. Ten článek není jenom pomluva, která má znepříjemnit život. Je to příprava přímého útoku na JahaTrans.“

„Ale proč?“ namítla znovu Monika. „Tím, že Rafferty napadne firmu, přece urychlovači neublíží. Už pouhá myšlenka, že by ho zničil je absurdní. I kdyby mu vyšel ten první útok, nanejvýš způsobil škody a zpozdil zahájení provozu.“

„Kdo říká, že nejde o preventivní akci? Tady s tím nic nesvede, ale dá příklad. Pokud odrovná nás, žádná soukromá firma si už netroufne hlídání podobného objektu vzít, přímo o Velkém C. nemluvě. Federálové to budou muset dělat sami nebo nabídnout mnohem víc prachů, a ani jedno se těm nahoře nebude líbit. O publicitě nemluvě, tohle dodá kuráž spoustě dalších magorů. Rafferty nemusí urychlovač ničit. Stačí, když ho vládě znechutí tak, že se vykašle na takové projekty v budoucnu.“

Harrison mou úvahu schválil kývnutím. „Vy ho znáte. Co podle vás udělá? Další bomby? Izolované útoky na zaměstnance nebo něco většího?“

„Útoky na chlapy obstarají ekocvoci, do odpoledne je máme za vraty. Bomby nevyšly a Rafferty se nerad opakuje. Takže zbývá přepad. Jsme stranou od města, pomoc nikde žádná. Třicet žoldáků s vojenskou výzbrojí to tady přejezdí za pár minut a až dorazí šerif, může akorát sesbírat mrtvoly. FBI pak sice na Raffertyho uspořádá hon, ale to už nám bude ukradený.“

„Zašel by tak daleko?“ otázala se Monika tiše. „Tohle... je přece otevřený terorismus.“

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Tím líp. Rafferty nikdy nezkousnul ten vyhazov. Nepochybuji, že hlavní důvod, proč to vzal, je pomsta vládě. To jenom federálové jsou tak blbí, že myslí, jak ho doběhli. On dobře ví, co na něj šijou, i jak to skončí, ale udělá to stejně, chce to. Ukázat jim, o co přišli, když ho vyrazili, donutit je toho pořádně litovat.“

„Co navrhuješ, Erwine?“ zadívala se mi Lou do tváře. „Přece se nemůžeme všichni sbalit a utéct jako krysy.“

„To mě taky napadlo. Popravdě, nebylo by to špatný řešení, ale třeba zabere s tím prostě praštit.“

„Praštit?“

„Jo. S ochranou urychlovače. Vypovědět smlouvu, do novin dát, že JahaTrans ustupuje pro odpor veřejnosti nebo tak něco, a šmitec. Budeme možná za sraby, ale přibrzdí to ekocvoky a Rafferty dostane, co chce bez střelení. Netvrdím, že je to stoprocentní, kdo ví, jak moc mu přeskočilo, ale podle mě je to nejlepší možnost.“

„Bohužel, pane Cody,“ Monika unaveně zavrtěla hlavou. „To nemůžeme udělat.“

„Proč ne, sakra?“

„Ve smlouvě je pokuta v případě nedodržení závazku ze strany JahaTrans. Částka je taková, že bychom mohli firmu rovnou zavřít. Když se smlouva uzavírala, brali jsme to jen jako vládní pojistku. Kontrakt má omezenou dobu a s tímhle nikdo nepočítal, neměl být žádný problém ho dodržet.“

„No prima. Takže se fakt můžem rovnou sebrat a zdrhnout.“

„Nepodceňujete nás trochu, pane Cody?“ otázal se Harrison. „Pracuje tu poměrně dost lidí s bojovými zkušenostmi.“

„Ne!“ odsekl jsem. „Možná kdyby jich tu bylo sto, ale ne třicet osm – a báhorky o jiných pobočkách si nechte. Rafferty nás nejspíš už týdný špehuje. Ví přesně, kolik lidí i výzbroje tady je, a já jeho jednotku viděl v akci, patřil jsem k ní!“

„Možná právě to narušuje vaši objektivitu. Sám jste řekl, že se k němu všichni členové původního oddílu nepřidali. Musel je nahradit někým jiným, a pochybuji, že sehnal tak kvalitní muže mezi žoldáky. Vidíte situaci moc černě.“

„A vy zas moc růžově. Teď tu začnete dumat co s tím a až se proberete, bude pozdě!“

„To není tak snadné, pane Cody. Máme zodpovědnost k firmě, musíme zvažovat.“

„Žvásty! Jediný, v čem vidíte problém, jsou prachy. Jenomže i kdyby se JahaTrans měl položit, nestojí to za něčí krk.“

Cítil jsem, jak se do mě zas dává vztek, ale Harrison jen úsečně kývl.

„Dobrá, pane Cody. Řekl jste své, teď je to na nás. Počkal byste venku?“

„Fajn,“ položil jsem ruce na stůl a vstal. „Dobře si to rozmyslete, tady končí sranda.“

Přemáhal jsem se, abych pořádně nepraštil dveřmi. Kecy, kecy, a pořád jenom kecy. Proč musí být všichni tak blbí, FBI, Rafferty, JahaTrns – a hlavně já.

Proč už nejsem na půl cesty do Novýho Mexika?!

Odpověď na tu otázku nejspíš za dveřmi marně přesvědčovala ty dva pitomce, ať mě berou vážně. Opřel jsem se o zeď a pomalu dýchal, až se mi povedlo se uklidnit, po dalších dvaceti minutách se zasedačka otevřela.

Harrison s Monikou ihned zamířili na druhou stranu, Lou vyrazila ke mně.

„Tak jak?“ zeptal jsem se, celkem zbytečně, protože Lou jen zavrtěla hlavou.

„Monika je proti a Rex si myslí, že přeháníš. Já ti věřím, hlasovala jsem pro odchod, ale nestačilo to.“

„Bezva,“ ušklíbl jsem se. „Demokracie je vynikající způsob rozhodování, když jde o kejhák – ale proč jsem se namáhal? I s tím psem na hlídce byla lepší domluva.“

Navzdory situaci se zdálo, že Lou měla co dělat, aby nevyprskla smíchy a já zmírnil tón.

„Ať to skončí, jak chce, díky, že jsi byla při mně.“

„Nemáš zač... a že neodejdeme, přece neznamená, že neuděláme nic. Posílíme bezpečnost, objednáme lepší zbraně. Připravíme se na ně, pokud přijdou.“

Asi jako připravovat se na lva se špuntovkou, ale najednou mě to už tolik nebralo. Jenom jsem kývl a díval se na ni.

„Lou... promiň. Mrzí mě, že jsem tě do toho zatáhl. Rafferty, on... neřekl jsem, že při tom rozhovoru zmínil tebe. Jeho lidi nás museli sledovat a mám strach, že jsem tě ohrozil.“

„Neohrožuješ mě ty, ale oni,“ odvětila pevně. „Nic špatného jsi neudělal, Erwine – a pamatuješ? Jsem samostatná. Nenechám se zastrašit a nebudu utíkat, zrovna jako ty.“

Hlavou mi blesklo, že to jsem nikdy neřekl... ale nakonec to byla pravda.

„Díky. Hm... ovšem to rande zítra asi budeme muset někam přeložit. Ve městě to teď nebude ono, myslím.“

„Kdo potřebuje město?“ zasmála se. „Můžeme ho mít tady, jednou už tu byla i svatba.“

„Kecáš!“

„Přísahám! Enrike a Alice se brali, uspořádali si to přímo tady. Rex dovezl z města kněze, já a Monika byly za svědky...“

Vyprskl jsem smíchy. Představil jsem si nás dva, já v obleku, Lou ve svatebních šatech a Elle, jak kluše za námi k oltáři s vlečkou v tlamě...

Rychle jsem zavřel a zas otevřel oči, už mi hrabalo.

„Dobře, ujednáno! Zítra v jídelně. Já teď vezmu dodge a pojedu do města. Potřebuju naložit těch pár krámů, co mám, přestěhuju se do JahaTrans...“

Teď vypadala vážně překvapeně, pak se lehce dotkla mé ruky.

„Dobře, Erwine. Pošlu s tebou pár lidí, ať ti pomůžou... a jsem moc ráda. Díky.“

Šílenství. Jinak to nazvat nešlo. Chystal jsem se stěhovat do baráku, co měla vzít útokem banda profesionálních zabijáků – a vůbec mi to nevadilo. Lidi mají pravdu, z lásky měkne mozek, úplně se...

Z lásky?!

Při té myšlence jsem sebou cuknul... ale co. Měl jsem nejlepší vyhlídky, skončit brzy mrtvej, tak proč tenhle dance macabre nebrat zvesela?

Když jsem krácel po parkovišti zpátky k autu, ještě pořád jsem se usmíval.

Zpráva, k čemu se schyluje, se v JahaTrans rozběhla jako povodeň. Harrison mi nezakázal mluvit a soudil jsem, že ostatní mají právo vědět, do čeho jdou, takže jsem se nijak neomezoval. V duchu jsem doufal, že když jich to hodně zabalí, dostane Rex rozum, ale žádný hromadný útěk se bohužel nekonal. Co jsem slyšel, odešli jenom dva chlapi, z nichž jednoho prý Harrison poslal, aby o situaci zkusil informovat někoho nahoře a zarazil to... kdybychom měli půl roku, třeba bych věřil, že se mu to povede.

Za tři dny také dorazilo vybavení, které Harrison objednal – standardní samopaly Colt M635, přilby s noktovizory a další krámy. Vypadalo to impozantně, akorát že z celé firmy drželo předtím em šestsetčtyřicetpětka v ruce asi deset lidí. Zbytek se musel učit, i jak se tyhle věci drží, střelba byla tragédie.

Dohromady mi Harrison připomínal chlapa, co se připravuje na povodeň tak, že lidem rozdává cedníky. Možná, že někdy ve slabé chvílce bych nakonec poslechnul zdravý rozum a vážně vzal roha, ale právě slabých chvílek se nějak nedostávalo.

Sobotní rande s Lou se vyvíjelo snad ještě líp než to první a po něm následovalo další. Trávili jsme spolu skoro všechnen čas mimo službu a s notným kusem ironie se dalo říct, že tahle situace mému soukromému životu prospěla, jako máloco. Když člověk čeká, že každým dnem přijde o kejhák, naberou některé maličkosti úplně jiný význam, a jiné ho naopak úplně ztratí. Nemusíte si nic nalhávat, hrát si na drsňáka, ani dumat, koho pozvat na svatbu nebo kde bydlet, protože jedinej bejvák, se kterým počítáte, jen ten dřevěný šest stop pod zemí. Prostě si užíváte každou chvílku, co zbývá a děláte i věci, který by vás dřív ani nenapadly... nikdy bych nevěřil, jak prima bude, sedět s Lou na střeše správních budovy a sledovat západ slunce. Nic víc, prostě se jenom dívat.

Jenomže všechno jednou končí a tak ve středu musela Lou znovu odjet. Neřešil jsem kam ani proč – nelíbilo se mi to, ale současně jsem byl rád. Aspoň ona byla v bezpečí, tušil jsem, že Rafferty už nebude čekat dlouho.

Na oplátku se vrátila Elle a uvnitř firmy jsme se znovu mohli věnovat hlídání. Venku už to nešlo – prostor za plotem se změnil v další stanové městečko ekocvoků, zrovna jako

u Velkého C. Jaha Trans dostal do novin prohlášení popírající původní článek, doložené potvrzením, že žádný z firemních psů nemá změněnou DNA, ale pomohlo to jenom v tom, že od brány odešla ta hrstka aktivistů, která měla nějaké zbytky rozumu. Jádro skutečných magorů zůstalo a denně se opakoval známý příběh – házení kamenů, lahví i ježků, řvaní a transparenty. Jen návštěv přes plot jsme byli ušetřeni, protože poté, co jsme pár hrdinů vystříhali ze žiletkového drátu, zbytek pochopil, že to vážně není dobrý nápad.

Obchůzky se teď konaly jen podél ohrady na vnitřní straně, frekvence se zvýšila, všechna stanoviště byla trvale obsazena chlapy s em desítkami. Harrison nechal vybudovat i pozorovací hnízdo na vrcholu vodní nádrže, ze kterého bylo vidět široko daleko, ovšem taky skýtal nádherný terč. Neposadil bych se tam ani za tisícovku denně, místo toho jsem kráčet s Elle podél plotu a přemýšlel, jestli na ni můžu promluvit – hrátky s duchařským plátýnkem jsem si teď, když byli všichni pořád ve střehu, musel odpustit. Aspoň buřty mi zbývaly, ty z firemní jídelny chutnaly Elle ještě víc než městské.

„Tak co?“ mrkl jsem na ni, zatímco si olizovala pysky. „Bude to už brzy, nebo se na to ten grázl přeci jenom vykašle?“

Dvoje tiché štěknutí, náš domluvený signál – ne.

„Myslíš, že dorazí tenhle tejden, anebo až po víkendu? To se vrátí Lou, chtěl jsem sehnat nějaký film... třeba Přestřelku u O. K. Corall?“

Jedno štěknutí, vyplazený jazyk – zdá se, že Elle měla taky smysl pro šibeniční humor. Navíc byly tři ráno, takže se dalo vtipkovat bez obav – nevěřil jsem, že nás Rafferty přepadne ve dne a dnes už bude klid. Otočil jsem se u stanoviště tři, zamířil zpátky k bráně...

V tu chvíli Elle strnula.

Napodobil jsem ji a o tři vteřiny později to uslyšel, vzdálený, sílící hukot. Jako by přicházela bouřka, jenže nebe bylo čisté. V první chvíli jsem nedokázal určit směr, rychle jsem zvedl dalekohled.

Přijížděly se od severu a severozápadu: Dvě upravená terénní auta Nissan se zvětšenými koly, takže připomínaly spíš něco zdrhlého z přehlídky monstertrucků. Na korbách se tísnilo tak deset chlapů u každého, ale co mi vyrazilo dech, se nacházelo třicet metrů nad zemí, a blížilo se mnohem rychleji: Velká, černá helikoptéra Bell 212 Twin Huey.

Byli tady.

„Elle, schovej se!“

Rozběhl jsem se pryč z volného prostoru mezi budovy a řval do vysílačky poplach. Reflektory na stanovištích se rozzářily, siréna v celém komplexu spustila, ale auta už byla deset metrů od plotu a helikoptéra s rachotem kroužila přímo nad námi.

Dunivý třesk.

Tlaková vlna mě srazila na zem v uličce mezi skladem a první ubikací. Lapal jsem po dechu, kryl si hlavu a viděl, jak se v místě strážního stanoviště dvě zvedá ohnivá koule. První

teréňák ani nepřibrzdil. Najel přímo do plotu a s praskotem přehlušujícím i výbuch ho prolomil. Z korby druhého vyšlehlo jasné světlo a protitanková raketa zamířila na rudém chvostu směrem ke třetímu stanovišti.

Současně se z Twin Hueye rozeřval kulomet.

Dávka strel pokropila vchod ubikace přesně ve chvíli, kdy z ní začali vybíhat lidé. Projektily rvaly hlínu, dřevěné stěny i těla, temný gejzír připomínal hustý dým. Chlap na nádrži zkusil helikoptéru sestřelit. Možná kdyby byl cvičený sniper, dokázal to, ale takhle se jen obloukem otočila. Kulomet zařval podruhé, vrcholek nádrže přímo vybuchl.

Jeden Nissan smykem zastavil u hořící strážnice a z korby začaly seskakovat postavy s automaty. Druhý dělal totéž o deset metrů dál, perfektní rozestupy. Půjdou z jedné strany na druhou, jako když lovci vyhání zajíce, vrtulník dorazí zbytek.

Vyskočil jsem na nohy, pistole jako by mi do ruky skočila sama. Přitisknutý ke zdi jsem začal pálit a jasně viděl zásah, chlap, která seskakoval z korby, spadl na zem...

...a vzápětí se převalil a začal na mě pálit, ani Rafferty očividně nezanedbal neprůstřelné vesty.

Přeskočil jsem uličku na druhou stranu a pořád střílel. Palba zněla z obou stran kolem mě, jako bych se ocitl v bitvě u Verdunu, mísila se s hřměním vrtulníku a duněním kulometu. Zaměřoval se na ubikace, ale většina chlapů už místo dveřmi vyskakovala okny, kryli se a snažili rozptýlit po komplexu. Někteří zůstali uvnitř a stříleli z oken, aspoň pod částečnou ochranou-

Z korby druhého teréňáku vyletěla další raketa.

Na okamžik se mi zdálo, že míří přímo na mě, ale zasáhla průčelí ubikace o pět metrů vpravo. Země se zvrátila jako nakopnutý houpací kůň a vyhodila mě ze sedla. Přistál jsem na zádech, nad hlavou mi prolétla dávka a všude okolo padal déšť hořících kusů dřeva a zdí. Z ubikace zbyla jenom zadní stěna.

Tolik k bezpečí uvnitř.

„Ven! Ven!“ chraptěl ve vysílačce Harrisonův hlas. „Všichni ven z budov, nezůstávejte uvnitř! Bězte a zabte ty parchanty!“

Bezva rada.

Vyskočil jsem, dvakrát vystřelil napůl naslepo a rozběhl se podél skladu. Zahnul jsem za roh, ale neběžel dál, přitiskl se ke stěně a s pistolí v ruce strnul...

O pět vteřin později se zpoza rohu vynořila hlaveň automatu.

Vymrštil jsem ruku, chytil ji kousek pod ústím a strhl dolů. Současně jsem zvedl Glock a vypálil. Majiteli automatu kulka zblízka proletěla hlavou jako pomerančem. Chlap za ním zvedl zbraň, ale instinktivně zaváhal, aby mě trefil, musel pokropit i parťáka...

Než se rozmyslel, vpálil jsem mu dvě rány do krku.

Obě těla dopadla zem skoro současně. Podíval jsem se na automat, měl dvě hlavně nad sebou a zvláštní tvar, chvíli mi trvalo ho poznat, ITM 2-Dual Barrel. Kde, proboha, ten hajzl sebral tohle?! Místo dumání jsem si ho levou rukou nadhodil, podepřel pravačkou a pokropil druhou stranu uličky. Uvidíme, jestli jsou Raffertyho vesty odolné proti jeho vlastní munici.

Nečekal jsem na odpověď, s ITM v jedné a Glockem v druhé ruce se rozběhl podél skladu. Srdce mi bušilo až v krku, ale hlavu jsem měl lehkou jak pířko, znova jsem cítil ten zvrácený, nepřirozený klid.

Tak pojďte, všiváci!

Přeskočil jsem mrtvolu psa, kulometnou dávkou přetrženého skoro vejpůl a moje koncentrace zakolísala, ale Elle to nebyla – snad někam zalezla. Zaduněla další exploze, podle směru likvidovali metodicky ubikace, rachot kulometu se teď ozýval od hlavní budovy.

V uličce mezi kuchyní a střelnicí jsem zahlédl pohyb. Prudce jsem zvedl zbraň a uviděl chlapa, kterému zrovna cupoval krk vlčák. Z posledních sil vytáhl ze stehenního pouzdra pistoli a střelil psa do boku, ale současně ho dorazila dávka z opačné strany. Pes ho pustil, s kňučením se snažil odběhnout, ale po pár krocích klesl k zemi. Z uličky vyběhly dvě postavy, jedna měla světlé vlasy.

Harrison měl tvář umazanou krví, těžko říct, zda byla jeho, Tony za ním vypadal k smrti vyděšeně.

„Okolo!“ mávl jsem na něj. „Vezmeme to kolem!“

Přikývl, dobře pochopil, co myslím. Na volném prostoru měli Raffertyho muži převahu. Hlouběji mezi budovami firmy už ale automaty nebudou tolik znamenat, můžeme je dostat po jednom.

Teoreticky.

Zleva i zprava se vynořily další postavy. Reflektory zhasly, generátor musel dostat zásah, ale polovina JahaTrans už stála v plamenech, do neustávající palby zářilo mihotavě rudé světlo ohně. Takhle nějak nejspíš vypadá peklo.

Vrhl jsem se na levou stranu a Harrison na pravou. Křížoval uličkou z jedné strany na druhou a přitom střílel, hbitý jako kočka. Já se přikrčil, přeplnul ITM na střelbu jednotlivě a začal pálit, nejdřív na ty vzadu. Když zasáhnete chlapa na konci skupiny, padne často dřív, než si toho ostatní všimnou a máte čas, zaměřit dalšího. Stihl jsem tři, než mě dva vpředu uviděli, v posledním momentě jsem se převalil za střelnici.

Odražená kulka mi škrábla paži nad loktem, první krev.

Rozběhl jsem se podél zdi, cestou se mi podařilo dostat ještě jednoho. Harrison se krčil u rohu vedle psího plácku a nabíjel, Tony ho kryl. Plácek byl tak rozstřílený kulometem, až připomínal oraniště, z přístřešku nezůstalo vůbec nic. Pokud tam byli nějakí psi... nedomyslel jsem.

Skluzem jsem se zastavil u něj a popadal dech. Zkontroloval jsem ITM – zásobník na dávku prázdný, v pistolovém tři náboje. K ničemu, zahodil jsem ho a vrátil se ke Glocku. Nad hlavou nám znovu proletěl Twin Huey. Nevšiml si nás, kulometná palba se pořád zaměřovala na hlavní budovu.

„Toho hajzla musíme sundat!“ zachraptěl Harrison. Měl pravdu, ale to se líp řeklo, než udělalo – sestřelit vrtulník pistolí dokážou leda borci v kině. Opatrně jsem vykoukl za roh. Ubikace i hlídková stanoviště až k bráně byly rozbořené a v plamenech, mezi nimi se povalovala mrtvá těla, střelba se už ozývala jen z opačné strany komplexu. První tréňák čekal na stejném místě, druhý předjel o deset metrů. U obou stály dvoučlenné hlídky, bližší byl dvacet kroků od nás... ten, ze kterého stříleli rakety. No tak jo.

„Dej mi to!“ vytrhl jsem Tonymu pistoli, armádní Berettu. „Až vyběhnu, budete mě krejt. Nenasypte to do mě!“

„Ne, Erwine! To je blbost, co-“

To už jsem vyrazil, bez přemýšlení, pistole v ruce.

Pět kroků. Tolik jsem stačil uběhnout, než mě uviděli, další tři jim trvalo, než tomu uvěřili.

Všichni současně jsme začali pálit, jasný oheň v hlavních automatů, všechno jako by se zpomalilo... chlap napravo dostal zásah první. Zlomil se v pase, současně mě něco šlehlo po temeni, až se mi zatmělo před očima. Upadl jsem, ale kotoulem se převalil, další kulky mi prolétly nad hlavou. Vleže na boku jsem střelil, druhý muž padl. K autu zbývalo deset kroků.

V té chvíli se z uličky nalevo vyhoupli další.

Převalil jsem se a vleže začal pálit z obou zbraní současně, natažené ruce zkřížené v zápěstích, patky pažeb přitisknuté k sobě. Dávka z automatu zabušila těsně vedle, hodila mi do obličeje hlínu a na okamžik oslepila. Když jsem znovu viděl, v uličce ležela jen těla. Zvedl jsem se na kolena a vyskočil.

K autu zbývalo osm kroků.

Z kabiny na druhé straně teréňáku vyskočil řidič, ale naštěstí měl jenom pistoli a vypálil zbrkle, i zblízka je snadné minout, když se cíl řítí na vás... pět kroků.

Vší silou jsem skočil a dopadl na břicho vedle Nissanu, do mrtvého úhlu. Řidič se zkusil naklonit přes kapotu, nade mnou prolétly výstřely. Schytil nejmíň pět zásahů... díky, Harrisone!

Převalil jsem se pod auto, korba nade mnou se otřásla, jak dolů seskočil chlap. Prostřelil jsem mu oba kotníky, s jekotem se skácel. Třetí kulku dostal přímo mezi oči. Zahodil jsem Berettu, vytrhl zpod mrtvolky ITM, přitiskl ho zdola k boku auta a vypálil dlouhou dávku. Kulky zblízka projely plechem jak papírem, zadunění, když na korbě padlo další tělo. Je to všechno? Muselo.

Vymrštil jsem se a skočil na korbu. Přihrčený jsem se zoufale rozhlížel, jestli tu není...

Dlouhá roura ležela pod mrtvolou roztaženou na korbě. Vyrval jsem ji zpod ní, periferním viděním přitom zaznamenal dvě postavy běžící ke mně od druhého teréna.

Přehoupl jsem se přes okraj a žuchl zpátky na zem. Přitom jsem pustil i druhou pistoli, nabitý raketomet byl moc těžký, neunesl jsem ho jednou rukou. Kouř ohně mě dusil, měl jsem pár sekund, než mě doběhnou... kde je ten zkrvvenej vrtulník?!

Nemusel jsem hledat dlouho. Twin Huey se otáčel nad středem komplexu, kulomet na boku chrлил oheň. Nepřál jsem si vidět, jak vypadá hlavní budova, zbyl tam vůbec někdo?

Přiložil jsem raketomet k rameni.

Problém byl ve dvou věcech: Že jsem podobný krám držel asi třikrát v životě, a že kvůli proudu spalin z druhého konce se z něj nedalo střílet v kleče, jen ve stoje. Byl jsem částečně krytý za autem, ale i tak zůstanu jako panák na střelnici...

Do hajzlu s tím.

Narovnal jsem se a nadechl. Vlastně o nic nešlo, buď to stihnu, nebo ne. Pokud ne, už se to nedozvím, takže na tom nezáleželo, na ničem nezáleželo, kromě toho hnusného černýho chrousta na mušce raketometu. Nekonečná vteřina než se otočí, nabídne nejlepší úhel-

Teď!

Zpětný ráz raketometu mi div neurval rameno. Odhodil mě o krok, až jsem narazil na kabinu Nissanu a v té chvíli se za ním zjevil první chlap s automatem.

Hodil jsem mu prázdnou rouru do obličeje, jeho dávka šla díky tomu mimo. Vrhel jsem se na něj, nic jiného nezbývalo-

- a vrtulník za námi explodoval.

Proti tomuhle výbuchu byly všechny předchozí akorát petardy na školním dvorku. Měl jsem dojem, že mi uletěl vršek hlavy, hořící kusy padaly z nebe jak déšť o posledním soudu a tlaková vlna nás oba srazila k zemi. Napůl hluchý jsem přesto chytil automat i ruku toho chlapa, těžko říct, kdo stiskl spoušť.

Proud kulek srazil žoldáka, který přibíhal jako druhý. Dál jsem mu tiskl zápěstí k zemi, ale majitel ITM nevzdoroval. Převalil se na mě a volnou rukou sevřel moje hrdlo. Obličej měl kousek od mého a já ho rázem poznal.

Scully.

„A mám tě!“ zasípal, obličej zkřivený vztekem i výrazem triumfu. Udeřil jsem ho pěstí do tváře, přerazil mu nos jak sirku, ale bylo to k ničemu. Jeho stisk byl železný svěrák, napí- nal jsem krční svaly, ale držel jako klíště. Nemohl jsem pustit jeho zbraň, marně jsem se chtěl nadechnout, zuřivý škleb pořád před očima, jemu jedna ruka bohatě stačila... svět se začínal kalit, svaly mi slábly...

Něco do nás z opačné strany prudce narazilo a Scully vykřikl. Uvolnil sevření, já zoufale nabral vzduch a svět znovu získal tvar, jen váha ležící na mě zesílila.

Scullymu seděl na zádech mohutný vlčák, zuby zařaté mezi jeho krkem a ramenem. Zřetelně jsem slyšel praskot kostí a Scully znovu zaječel. Pustil můj krk, sáhl za záda a popadl Elle za horní čelist. Trhl vzhůru, oderval ji a jako kus hadru odhodil, s bolestným kňučením vyskočila...

... a v té chvíli ji zezadu smetla dávka z automatu.

Zařval jsem, ohnul paži a vši silou napálil Scullyho loktem do zubů. Přepadl dozadu, vyrval jsem mu zbraň a jasně viděl jeho vyřeštěný pohled, když se mu ústí opřelo o prsa.

Stisknul jsem spoušť a držel, dokud bylo co střílet.

Vstal jsem, upadl, ale znova vstal a po kolenou lezl k Elle. Zvedl jsem ji, huňatý kožich se lepil krví a pískem. Slabě zakňučela. Bylo mi fuk, jestli dostanu dávku do zad, vrávorat jsem pryč a jen se ohlédl, když druhý teréňák nastartoval. Na korbě stál muž s automatem v ruce, klidný, jako by byl někde na přehlídce, prošeďivé vlasy v záři plamenů vypadaly bílé.

Plukovník Joseph Rafferty zvedl ruku. Jeho výraz jsem neviděl, jen zasalutování, kterým mi pokynul, než jeho Nissan vycouval dírou v plotu ven. S Elle v rukou jsem se potácel ke střelnici, jediné stojící budově kolem. Palba utichala, měnila se v ojediné výstřely, vzduch už naplňoval jen praskot ohně. Psí tělo se mi v rukou zimničně třáslou.

Zpoza střelnice vyběhl Rex Harrison, Tonyho jsem neviděl. Dech mi drhl v plicích jako štěrk. Nedokázal jsem vydat hlásku, jen se na něho podíval...

„Pojď!“

Popadl mě za paži a napůl vedl, napůl táhl ke dveřím dřevým jak cedník. Otevřel a mě do uší udeřily zvuky. Lidské sténání, chrapot, kňučení psů. Harrison sem nechal nosit zraněné, zápach krve a smrti přehlušoval i všudypřítomný dým.

„Tady!“ Rex ukázal na podlahu u nejbližší kóje. Klekl jsem si a opatrně Elle položil. Okamžitě se pod ní utvořila rudá kaluž, mozek mi probodlo vědomí, že tohle nemůže přežít...

Harrison opatrně přešel prsty po průstřelech, v šeru se zdálo, že usilovně přemýšlí. Elle zvedla hlavu, zadívala se na něj a on se naklonil blíž.

„No tak!“ promluvil tichým, naléhavým hlasem. „Není to tak zlé... to zvládneš, vrať se. Nesmíš omdlít, už se neprobeřeš. Dělej! Dokážeš to, snaž se!“

Nestačil jsem se zeptat, jestli mu nepřeskočilo. Nestačil jsem nic, protože v další vteřině se Elle pohnula. Jenže se nepohnula doopravdy. Jako by se pohnulo něco uvnitř jejího těla. Končetiny sebou škubly, svaly i šlachy pod kůží se napínaly. Kostí se prohýbaly a měnily tvar, slyšel jsem tiché praskání, jako když si člověk zrána protahuje klouby...

Pak začala mizet srst.

Vyskočil jsem a couvl. Zády jsem narazil na stěnu, sáhl po pistoli, ale pouzdro bylo prázdné. S vytřeštěnými očima jsem zíral na podlahu a na to, co se tam v křečích svíjelo. Chvilí to nepřipomínalo vůbec nic, neurčitý, děsivý chuchvalec, který se kroutil jak pytel červů, než začal nabírat úplně jiný tvar. Končetiny se protahovaly, stejně jako trup, díry po kulkách se z hrudníku přesunuly níž a najednou vypadaly mnohem menší. Do šera zasvítla lidská kůže potřísněná krví, tmavé vlasy. Byla v bezvědomí, ale živá, přerývaně, mělce dýchala.

Na podlaze přede mnou ležela Lou Wannerová.

Vyšel jsem z budovy střelnice a rozhlédl se. Blížilo se ráno, ale šero kolem zhoustlo, protože většina požárů vyhasla – ne proto, že je někdo uhasil, ale prostě už nezbylo nic, co ještě hořet mohlo. Kam jsem dohlédl, vládl děsivý obraz zkázy, trosky, mrtvol a spoušť, ale bylo mi to fuk, míjel jsem je skelným pohledem, protože jsem hledal něco docela jiného.

Hledal jsem auto.

Na firemní parkoviště jsem jen mrkl, aby bylo jasné, že to nemá cenu. Viděl jsem už vřakoviště, kde auta vypadala líp, jasně jsem rozpoznal i ohořelou kostru dodge. Přece tu ale, sakra, muselo zůstat něco pojízdného...

Zrak mi padl na opuštěný Nissan. Korbu měl prostrílenou, okénka vyražená, ale vypadal funkční, tělo řidiče pořád leželo přes kapotu.

Vyкроčil jsem k němu a cestou sebral svůj Glock. Stáhl jsem mrtvolu šoféra na zem a z korby jako pytel shodil druhou. V okamžiku, kdy jsem sedal za volant, jsem uviděl postavu.

Rex Harrison si už setřel z obličeje krev. Zdál se klidný, ale jeho strohé, strojové pohyby vypadaly zlověstně. Budil dojem člověka, který za sebou chystá spálit mosty... stejně jako já. V ruce nesl M-635.

Otevřel, nasedl na místo spolujezdce a zabouchl dveře, pořád mlčky. Zadíval jsem se na něj.

„Co když chci jenom zdrhnout co nejdál?“

Oplatil mi pohled, oči měl tvrdé jak dva kameny.

„Nechcete.“

Místo odpovědi jsem otočil klíčkem, co zůstal v zapalování. Dálková světla byla kupodivu celá, dva bílé kužely prořizly tmu za plotem a ukázaly koleje po Raffertyho autě.

Rozjel jsem se.

Ticho kolem trvalo, i tábor ekocvoků zel prázdnotou. Nejspíš se rozutekli jako králíci a šerif bude mít ještě co dělat, aby je posbíral. Prohledal jsem kastlík pod volantem. Pár zásobní-

ků a pistole. Papír s napsanými souřadnicemi do palubní navigace, shromaždiště pro návrat, kdyby se museli rozdělit. Nebylo to daleko, fajn. Pak už jenom krámy... včetně telefonu.

Okamžik jsem váhal, ale zvedl ho a rychle vyfukal číslo, pro jistotu jsem se ho naučil na-
zpaměť.

„Erwine!“ Ned Lansky mi tentokrát vyjekl do ucha okamžitě. „Jsi v pořádku, co se děj-“

„Jenom to, co jste chtěli!“ přerušil jsem ho. „Můžeš vzít pány kolegy a zajet se podívat k JehaTrans. Buď aspoň tak hodnej a vem s sebou nějaký doktory.“

„Bože... je to moc zlý? A ty, kde jsi?“

„Jedu se rozloučit s kámošem.“

Budiž přičteno k dobru Nedovým policejním schopnostem, že pochopil okamžitě.

„To ne, Erwine! Proboha, neblbni, nech ho nám! Najdeme si ho, z tohohle se nedostane, od toho jsme tady!“

Zvuk, který mi vyšel z krku, možná měl být smích, ale vyděsil skoro i mě.

„Drž už radši hubu, Nede!“

Přerušil jsem hovor a dalším pohybem vyhodil mobil oknem.

Na východě se objevily první paprsky slunce, rudého jako krev. Delší chvíli jsme jeli mlčky.

„Zajímavý,“ promluvil jsem pomalu. „Byl jsem v četě s jedním Navahem. Po večerech vykládal ty svoje legendy o stvoření, o duchách, o skinwalkerech. A já to měl tenkrát za pito-
mosti.“

„To taky jsou,“ odsekl Harrison. „Žádná kletba, pití krve, požíráání dětí ani nesmysly s úplňkem a stříbrem. Prostě jsme takoví, rodina už kdovíkolik generací. Narodili jsme se tak a tak taky umřeme, víc nic.“

„Kolik vás ve firmě je?“

„Všichni. Kromě asi dvou třech lidí, a ti o tom vědí.“

„Jasně. Proto ta estráda se střídáním. Když to na někoho přijde, může se nenápadně zde-
kovat, řeknete, že je na misi s nějakým psem, co se zrovna proměnil zpátky na člověka a ho-
tovo. Museli jste mít radost, když mě k vám federálové vecpali. Žádná záruka, že nejsem
špicl.“

„To ano. Hlavně Monika chtěla, abych vás okamžitě vyrazil.“

„Jenom to?“

„My nejsme vrazi, pane Cody! JehaTrans jsme založili pro svoji ochranu. Svět je čím dál
menší, a my musíme být pořád opatrnější, nepřítahovat pozornost. Pohromadě to jde líp.“

„Co ale teď? Až přijdou doktoři a odvezou zraněné, budou odebírat vzorky, vyšetřovat
je...“

„Nepoznají nic. V lidské podobě je to nezjistitelné. Jednou za čas se musíme změnit, ale interval je u každého jiný. Dá se částečně posunout nebo urychlit vůlí a navíc běží jen, když je člověk při vědomí. Těžce zranění, jsou v bezpečí. Ostatní... až ucítí, že se to blíží, musí prostě podepsat revers a zmizet. Teď to bude těžší, ale zvládneme to. Nemáme na vybranou.“

Na okamžik jsem se zamyslel, jaké to asi bylo. Musel to být zvláštní život – a hlavně žádnéj med.

„A Lou? Věděli jste...“

„Že s vámi mluví na hlídce? Ne. Kdybych to věděl, zarazil jsem to. Někdy je příliš lehkomyslná,“ znělo to jako povzdech.

„Lou... Elle. Pěkný. A vy jste kterej... Ix?“

„Správně.“

Kývl jsem. Existovalo ještě dost věcí, na které jsem se mohl zeptat. Jenže v tu chvíli se v paprscích ranního slunce objevil v dálce tmavý bod.

Celkem nic neočekávaného: Velký obytný karavan s komunikační parabolou na střeše a další dvě auta, Nissan vpředu, dodávka Chrysler vzadu. Jely směrem k hranici, Rafferty trasu úniku určitě dobře naplánoval.

Harrison s cvaknutím odjistil automat.

„Jak to uděláme?“ zeptal se klidně.

Mířili jsme přímo ke karavanu, už nás uviděli a kolona zastavila. Rafferty nemohl vědět, že nejsme jeho lidé, nějací opozdilci, kterým se podařilo uniknout z JahaTrans, na druhou stranu mě znal.

Neodpověděl jsem, jenom zrychlil, ručička tachometru pomalu šplhala k devadesátce. Harrison se na mě podíval a pochopil.

Z předního Nissanu vyskočil chlap a boční dveře karavanu se rozletěly. Oba začali střílet, kulky s ošklivým zvukem narážely do karosérie. Jedna proletěla předním sklem a zaryla se do sedadla mezi námi, ale už bylo pozdě. Harrison prudkým pohybem otevřel dveře a já ho napodobil.

Vyskočit za jízdy z auťáku je riskantní, i když víte, jak na to. K dobru nám hrál měkký písek, udělal jsem kotoul, rukama si chránil tvář a koulel se jak padlá kuželka. Stačilo trefit hlavou kámen, neodhadnout úhel a zlomit si vaz jak párátko...

Teréňák samozřejmě pokračoval dál.

Okraje silnice tvořil nízký násep. Nissan ho přeskočil a ještě ve vzduchu s ohlušujícím třeskem narazil do karavanu, přímo uprostřed. Chlap ve dveřích promarnil poslední vteřiny střelbou, pokusil se uskočit, ale marně. Na dvacet metrů kolem se rozletěly střepy i kusy železa. Účinku hodně pomohl fakt, že k nárazu došlo nad zemí – karavan se s ohlušujícím

rachotem převrátil na bok a teréňák přes něj přepadl. Okamžik trčel kolmo vzhůru, pak se svalil na opačnou stranu na střechu. Doufal jsem, že bouchne, ale bohužel.

Snad na pět vteřin nastalo naprosté, šokované ticho rušené jen praskotem v troskách. Skončil jsem svou kuželkářskou lekci těsně pod náspem, deset kroků od dodávky. Popadal jsem dech a snažil se zjistit, kde je nahoře a kde dole, vystrčil jsem hlavu právě včas, abych viděl výsledek celé akce – a v té chvíli se rozeřval automat.

Harrison se o kus vpravo zorientoval rychleji, klid rázem pominul. Řidič dodávky dupl na plyn a rozjel se proti mně. Pistole mi skočila do rukou, další palbu ze strany jsem ani nevnímal, ostatně nebyla určena mě.

První dvě rány šly mimo, zavrať udělala svoje. Dalšími dvěma jsem zasáhl přední sklo. Těžko říct, jestli někoho trefily, každopádně Chrysler zabočil tak prudce, až kola na pravé straně na okamžik opustila silnici. Vrhł jsem se stranou, proti směru jejího pohybu a pořád střílel, do okna u řidiče, do bočního skla, do karosérie vzadu.

Prásk! Prásk! Prásk!

Zahlédl jsem víčko palivové nádrže, ale minul jsem ho. Vzápětí auto zastavilo, boční posuvné dveře se rozletěly.

První chlap dostal zásah, ještě než stačil vyskočit. Padl přímo ve dveřích a na moment přehradil cestu ostatním. Rozběhl jsem se k převrácenému karavanu, levou ruku nataženou, v běhu jsem střílel. Koutkem oka jsem zaregistroval Harrisona, jak sype do svého teréňáku jednu dávku za druhou.

Glock cvakl naprázdno. Narazil bokem na rozpálený spodek karavanu a nasadil nový zásobník, stíhl jsem to jen o chlup, než se za rohem auta objevil první žoldák.

Vypálili jsme oba současně – on vedle, já ne. Padl jsem k zemi, do karavanu nade mnou zabušily kulky. Vystřelil jsem a poslední chlap se skryl za bokem dodávky. Zároveň jsem slyšel kovové rány, někdo uvnitř karavanu se snažil vyrazit zkroucené dveře a dostat se ven. Snad se mu to nepovede, než skončím.

Rozběhl jsem se v hlubokém předklonu a přitom střílel. Chlap za dodávkou odpověděl – a tentokrát neminul.

Bolest v levém rameni mě strhla k zemi, ale zvládl jsem vyskočit. Dva kroky a krčili jsme se proti sobě s Chylerem uprostřed, on na pravé straně, já na levé.

V té chvíli zaduněla exploze.

Nissan, na který střílel Rex Harrsom vybuchl v rudé ohnivé kouli. Tlaková vlna Harrisona odhodila přímo proti kabině karavanu, prorazil čelní sklo a v bezvědomí zůstal ležet uvnitř. Celý karavan poskočil o metr, nárazem se zablokovávané dveře nahoře otevřely.

Vší silou jsem praštil pažbou Glocka do tónovaného bočního okénka dodávky. Vysypalo se, vrazil jsem ruku do kabiny a pátil druhým oknem na opačnou stranu. Výkřik, žuchnutí těla...

... a ze dveří karavanu se bleskově vyšvihla postava s prošedivělými vlasy.

Joseph Rafferty se nezvedl. Skulil se po převráceném boku a jako kočka dopadl na nohy, než jsem stačil jenom namířit.

Už v pádu začal střílet.

Zoufale jsem se vrhl za zadek Chrysleru. Kulky se zaryly těsně přede mě, Rafferty to uměl s pistolí stejně dobře jako já. Zbýval mi jeden skok, když mě něco udeřilo do nohy. Tentokrát jsem zařval.

Svalil jsem se za dodávku, před očima rudou mlhu. Levá noha mi od kolena dolů visela jak gumová, lýtková kost byla deset čísel pod kolenem přeražená. Rameno jsem ani necítil. Rozepnul jsem opasek a snažil se nohu nad kolenem stáhnout. Bolestí jsem se přímo zalykal, ruce se mi lepily krví.

„Tak co dělá noha, chlapče?“

Raffertyho hlas byl pořád stejně milý, i s tím otcovským tónem, jakým mluvil ve Fredově kavárně... zaskřípal jsem zuby.

„Pojď se mrknout, prevíte!“

„Ale no tak. Přece chápeš, že nejde o nic osobního. Neměl ses vracet, to bylo nerozumné.“

Mlčel jsem a zoufale se rozhlížel. Země kolem byla posetá střepy oken Chrysleru. Sebral jsem jeden dlouhý kus a opatrně ho vystrčil zpoza rohu jako zrcátko. Viděl jsem Raffertyho opřeného o spodek karavanu tak, aby mu hrudník i nohy kryla kola. Pravou ruku s pistolí držel nataženou, stačilo vystrčit malíček a ustřelí mi ho. Až ztrátou krve omdlím, dorazí mě jako podsvinče.

Nebude čekat dlouho.

„V noci sis vedl dobře, synku. Ten vrtulník byl vynikající. Navíc pohled na tebe, když jsi odnášel toho psa, mě dojal. Někdo by samozřejmě řekl, že jsi příliš změknul, ale já ne.“

Zacloumal mnou další vztek, adrenalin byl ostatní poslední, co mě drželo na nohou.

„Stálo to za to?!“ zařval jsem. „Další oddíl v hajzlu kvůli čemu? Nějakému šmejdovi, co zaplatil balík, nebo aby sis honil ego, jak všem nandáš, že tě vyrazili?!“

„Tak to bylo hrubé!“ otcovský tón z jeho hlasu se vytratil. „Měl bys líp vážit slova, vzhledem ke své situaci!“

Hlavou mi bleskl nápad.

„Nebo co?! Myslíš, že jsi na tom líp? Zavolal jsem FBI, brzy dorazí s celou parádou. Víš, jak skončil John Dillinger? Přesně to teď jsi, veřejnej nepřítel číslo jedna... a všimnul sis, že tohle je tady poslední funkční auto?“

Namířil jsem dolů a vypálil, levá zadní pneumatika s bouchnutím splaskla.

„Hopla! Doufám, že umíš rychle měnit rezervu!“

„Pochopil jsem!“ odsekl. „Dobrý tah. Co kdybychom tu partii uzavřeli remízou, Erwine? Ty mi nebudeš bránit v odjezdu a já nebudu bránit tobě v klidném pokračování života. Dávám ti slovo... vzhledem k okolnostem je to myslím slušná nabídka.“

Byla slušná – a nepochyboval jsem, že ji dodržel. Jenomže tělo se mi smažilo na pekelné pánvi a kdykoliv jsem zavřel oči, viděl jsem zkrvavenou Lou Wannerovou na podlaze střelnice, hořící JahaTrans, rozstřílenou Elle, Scullyho nepřičetný škleb, jeden nepřetržitý barevný kaleidoskop smrti.

Existuje hranice, za kterou vám na pokračování života záleží asi stejně jako na předložském hladomoru v Bangladéši.

„Co na to říkám?“ Se smíchem, který připomínal chraptění umírajícího, jsem vrazil do Glocka nový zásobník a prostřelil Chrysleru druhé kolo.

„Chceš to auto, chlapče?! Dojdi si pro něj!“

Jedna vteřina ticha, slabé skučení větru, bolest a krev.

„Dobrá. Sbohem, synku!“

Rafferty se rozběhl ke mně, pistoli v natažené paži. Skočil jsem, přinutil tělo k posledním pohybu, kotoulem zpoza rohu na kolena, přímo proti němu.

Prásk!

Prásk!

Rafferty se zlomil v pase, ale pád vyrovnal, volnou ruku si tiskl k boku. Něco mi narazilo do pravé strany prsou, už to nebolelo, prostě víc nemohlo.

Trhl jsem paží a znovu vystřelil. Rafferty zavrával, přesto běžel dál, už byl pár kroků ode mě.

Druhý zásah mnou smýkl dozadu. Hroutil jsem se, svaly mi vypovídaly službu, ale ještě jsem v záklonu namířil a stiskl spoušť, pak mi pistole upadla...

Joseph Rafferty strnul, z jeho čela najednou zíralo krvavé třetí oko. Udělal ještě dva kroky a naposled vystřelil, ale nic už jsem necítil, jenom blížící se propast.

Potom padla tma.

„Mluvčí FBI dnes vystoupil s dalším prohlášením ohledně šokujícího teroristického útoku na firmu JahaTrans. Při něm přišlo minulý týden o život víc než padesát lidí, většinou z řad zaměstnanců a rovněž došlo k rozsáhlým škodám na majetku. Podezřeli byli zvláštní jednotkou FBI zadrženi na útěku blízko místa incidentu. Na výzvy k zastavení reagovali napadením zasahujících agentů a v následné přestřelce byli všichni usmrceni. Zvláštní agent Ned Lansky zdůraznil, že mezi nimi byl také Joseph Rafferty, bývalý vysoký důstojník armády Spojených států, který je považován za velitele a iniciátora celé akce.

„Jeho motivy dosud nejsou jasné,“ prohlásil agent Lansky. „Nejspíše však souvisely s nenávisť k vládě a prošetřujeme také možná spojení s ekoteroristickými skupinami operujícími tou dobou v oblasti.“

Agent Lansky rovněž kategoricky popřel spekulace o laxním přístupu FBI a o tom, že záměrně ignorovala indicie vedoucí k připravovanému útoku.

„Prvořadým cílem FBI je ochrana životů i majetku občanů Spojených států. Jakékoliv podobné teorie jsou stejně absurdní jako výmysly v souvislosti s útoky 11. září. Vyšetřování případu v JahaTrans pokračuje a veřejnost bude v nezkreslené míře seznámena s jeho závěry.“

Ačkoliv spojení Josepha Raffertyho se skupinami ekologických radikálů je dosud spekulací, FBI spolu s místní policií tvrdě potlačila demonstrace u zařízení v Canyonville. Více než dvacet aktivistů bylo zatčeno a obviněno z množství trestných činů od vandalismu po ozbrojené napadení. Mluvčí ekologické iniciativy Svoboda Zemi zásah označil za brutální a nepřiměřený. Rovněž ochránci lidských práv vyjádřili obavy, že případ JahaTrans poslouží vládě jako záminka k zesílení protiteroristických opatření na území Spojených států a usnadní přijetí dalších zákonů omezujících práva na soukromí, držení zbraní nebo-“

Lou Wannerová natáhla zdravou ruku a otočila knoflíkem rádia na stolku u postele, hlas reportéra zmlkl. V ústech cítila odpornou pachů, ale místo odplivnutí jen tiše zaklela. Znovu si připadala k smrti unavená.

Zadívala se z okna nemocničního pokoje na zelené stromy parku před budovou. Nebyl to špatný výhled, přesto její náladu nezlepšil. V hlavě jí mučivě hlodaly otázky, zvláště pak jedna...

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále!“

Rex Harrison se opíral o berli, na levou nohu kulhal. V pohublém obličejí měl vyčerpaný výraz.

„Jak se cítíš, sestřičko?“ usmál se slabě.

„Už dobře. Každopádně líp než minulý týden. Já... nevíš, co je s Erwinem? Ptala jsem se, ale nikdo mi tu nechce nic říct.“

„Protože tady není. Převezli ho letecky do Flagstaffu, jeho kamarád z FBI to zařídil, aby měl lepší péči. Pořád je v kritickém stavu, ale slyšel jsem, že když vydrží do konce týdne, má šanci.“

„On je tvrdý. Vydrží.“

Harrison postřehl jistotu i úlevu v jejím hlasu. Neřekl nic, ale úsměv z jeho tváře se vytratil. Přitáhl si židli k posteli a posadil se.

„Co... firma?“ otázala se Lou opatrně. „Jak je na tom?“

„Nijak,“ odvětil Rex stroze. „Jen hromada trosek... a ostatní se tam nechtějí vracet. Já také ne. Stalo se toho moc, jsme už příliš nápadní. Monika začala chystat stěhování.“

„Kam?“

„Do Kanady. Máme tam ten pozemek pro případ nouze. Daleko od cizích lidí, blízko lesa. Dost volnosti a méně zvědavců. Taky méně spiknutí a federálů, doufám.“

„Vím, který myslíš, jednou jsem tam byla. Kdy odjždíme?“

„Zatím se to chystá, bylo by podezřelé, kdybychom zmizeli všichni najednou. Každopádně já počkám, dokud se neuzdraví zranění. V Kanadě se o věci postará Monika.“

„Kolik... kolik nás zbylo?“ Lou se zachvěl hlas.

„Jedenáct,“ odvětil Harrison. „A tři, u kterých se to neví jistě.“

Lou Wannerová neodpověděla. Jen se zadívala do stropu a na dlouhou chvíli zavládlo v nemocničním pokoji ticho.

„Už... už je pohřbili?“ promluvila nakonec tiše.

„Ti, co umřeli v lidské kůži, měli pohřeb včera. Ostatní... tomu jsem nedokázal zabránit.“

„Čemu?“

„Hygienické předpisy. Po té střelbě byli všude federálové, nešlo to... odvezli je jako mrtvé psy. Do spalovny.“

Harrison rychle mrkal. Berlu svíral tak, až mu zbělely klouby, jeho hlas poprvé zakolísal. Lou mu stiskla rameno.

„To nic. Nešlo nic dělat, nemůžeš za to.“

„A co ty?“ pokusil se Rex rychle změnit téma. „Jak jsi na tom? Ještě jsem nemluvil s doktorem.“

„Říkal, že snad pozítří už budu moct vstát, ale i kdyby, teď neodjedu. Chci počkat na Erwina.“

Rex Harrison přikývl. Nepřekvapilo ho to, ale rozhodně nevypadal nadšeně.

„Myslíš to s ním vážně, Lou?“

„Ano. Proč?“

„Protože i když přežije, už ví, co jsme. I co jsi ty. Nemusí reagovat tak, jak doufáš.“

Tentokrát Lou před jeho pohledem uhnula.

„Já vím. Bojím se, ale... chci to zkusit. Chci mu dát šanci, je to fér.“

„Je to hlavně nebezpečné. S kontakty, které má, nás Erwin Cody může zničit všechny.“

„V Kanadě žádné nemá. Navíc, já mu věřím. Není hloupý nebo pověřčivý, nemyslím, že mi bude chtít uškodit. Ani na hlídkách proti mně nic neměl.“

„Hlídky držel s Elle, ne s tebou. Na to nezapomínej, Lou. Já... bojím se, že ti ublíží, i když třeba nebude chtít.“

„Takže co? Mám utéct a nechat ho tady? Rexi, kolik znáš lidí, co si na hlídku přinesli písma, aby si mohli povídat se psem? Erwin je jako my. I kdyby mě nemiloval, on... on chce někam patřit.“

„To ovšem neznamená, že k nám. Navíc, i kdyby vám to vyšlo, uvažovala jsi o dětech? Budou jako my – a budou jeho. Myslíš, že mu nebude vadit ani tohle?“

„Nevím. Rozhodně to ale nezjistím, když se na něj vykašlu.“

Lou se v hlasu ozval nádech hněvu a Harrison si povzdechl.

„Po tom všem už asi přeháním. Třeba vám to vyjde. Přál bych ti to... a nějaká štěňata by se teď hodila.“

„Tak si je udělej, bratříčku!“ odsekla Lou a šfouchla do něj loktem

„Na to teď zrovna budu mít čas.“

„Znám tě, chvílku si najdeš,“ ujistila ho a Harrison se konečně zasmál.

„Jak že ti to říkal Erwin na hlídkách? Potvoro?“

„Jo. Taky mě drbal na břicho, aby zjistil, jestli nejsem z plastiku a šroubků.“

Oba se rozesmáli, a třebaže ten smích zněl maličko nuceně, Rex Harrison cítil, jako by z něj konečně spadlo něco těžkého.

„No dobře,“ konstatoval. „Počkáme a uvidíme, sestřičko. Budu vám držet palce!“

KONEC